

1. RECUPEREM LA GESTIÓ PÚBLICA DE L'AIGUA.

Gestió pública del servei d'abastament en alta de l'aigua a tot Catalunya, en una empresa pública mixta en la que participin els ajuntaments i la Generalitat.

El passat novembre, el govern de la Generalitat va fer efectiva la privatització de la gestió del servei d'abastament en alta de l'aigua a Catalunya d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL), per a 50 anys.

ATLL és una empresa pública finançada íntegrament amb fons públics procedents tant de la Generalitat com de les administracions locals. Es tracta d'una empresa pública exemplar i eficient amb un estat excel·lent dels abastaments d'aigua i de les infraestructures en tot el territori i que, en els darrers anys, ha fet inversions estratègiques necessàries per garantir l'abastament d'aigua a la Regió metropolitana de Barcelona sense necessitat de transvasaments i que fan possible el retorn dels cabals al Ter.

El govern ha pretès justificar la privatització sota el fals argument de reduir el deute d'ATLL. Lluny d'això, com hem comprovat, l'operació s'ha dut a terme per disminuir el dèficit de la Generalitat, quan la mateixa Llei òmnibus de CiU, que va fer possible la privatització, diu clarament que els ingressos s'han de destinar directament al cicle de l'aigua. Per tant, l'única justificació econòmica de la privatització ha estat garantir que l'empresa adjudicatària es lucri amb la seva explotació a través dels reiterats i abusius augments del cost de l'aigua per a la ciutadania.

ATLL posseeix un patrimoni públic actiu valorat en 1.800 milions d'euros, bona part del qual ha estat pagat o és patrimoni dels ajuntaments de la Regió metropolitana de Barcelona, i que dona garanties suficients per refinançar l'endeutament a mitjà i llarg termini.

La privatització d'ATLL suposarà una pèrdua de qualitat en el servei d'aigua. A nivell social perquè és tracta d'un bé essencial, vinculat a un dret humà fonamental, que en cap cas es pot convertir en un negoci privat –gestionat en funció dels beneficis- ni en un instrument financer. A nivell ambiental no té en compte els efectes que sobre les seves previsions de captació de recursos hídrics i d'estimació dels consums d'aigua tindrà el canvi climàtic, no es retornen els cabals al Ter perquè no es preveu utilitzar les dessaladores, i a nivell econòmic suposa un encariment de les tarifes de l'aigua que repercutirà en la ciutadania, tant per cobrir el cànon pagat per la concessionària, els seus costos financers i els beneficis de la concessionària, superiors a 13 milions d'euros anuals; tots aquests costos es podrien evitar si es recupera la gestió pública de l'aigua.

Tot evidenciant el fracàs i la incompetència del govern de la Generalitat -que va endegar una sèrie d'actuacions equivocades i precipitades, passant per alt el caràcter públic del dret a l'aigua, la necessitat d'una avaluació ambiental estratègica o l'apropiació indeguda d'un patrimoni cofinançat per administracions locals-, el TSJC ha decidit obligar el govern de la Generalitat a deixar sense efecte l'adjudicació feta a ACCIONA d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL), abans de resoldre el recurs que la pròpia Generalitat ha interposat contra la resolució del seu propi organisme de control de la contractació.

PER LA REMUNICIPALITZACIÓ DE LA DISTRIBUCIÓ DE L'AIGUA DOMICILIÀRIA

L'actual model de gestió privada del servei de l'aigua comporta generalment facilitats per tal de produir talls de subministrament a la població en situació de risc d'exclusió o pobresa, una manca de planificació integrada d'un bé com l'aigua, que és escàs, uns augmentos abusius i continus de les tarifes que paguen les persones usuàries.

Des d'Iniciativa per Catalunya Verds volem qüestionar i revertir la privatització de la gestió de l'aigua en l'àmbit municipal. Tenim voluntat política per impulsar processos de remunicipalització als ajuntaments on tenim presència institucional i recuperar la gestió pública de l'aigua.

La gestió pública funciona. En són diversos els exemples a Catalunya: ciutats i municipis importants com Manresa, Mataró, El Prat, Reus, Vilafranca o Vilanova, que tenen empreses municipals que ofereixen un servei públic d'aigua més transparent i eficient, amb una millor qualitat en el servei, més i millor sostenibilitat a llarg termini i on les persones usuàries paguen sensiblement menys pel subministrament d'aigua potable.

En l'àmbit internacional tenim diversos exemples recents de remunicipalització de la gestió de l'aigua, que han estat possibles gràcies als evidents fracassos socials i ambientals de la privatització de l'aigua. Fins i tot el Banc Mundial ha demanat als estats i les ciutats "repensar" les polítiques de privatització pels problemes de regulació relacionats amb les multinacionals de l'aigua, que posen de manifest els efectes negatius d'un model basat en el lucre privat. Exemples com París o Buenos Aires demostren que els serveis d'aigua poden transferir-se del privat al públic amb uns resultats molt positius i, fins i tot, pot comportar importants estalvis significatius (a París es van reduir aproximadament uns 35 milions en el primer any de gestió pública i també es van realitzar inversions en infraestructures necessàries).

Davant una privatització ideològica, reivindiquem que ATLLL no és propietat NI d'ACCIONA, NI d'AGBAR. L'aigua és un dret humà i un bé públic i ha de ser gestionada sota criteris públics. És per això que des d'INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS exigim:

1. Que el govern de CiU a la Generalitat assumeixi les responsabilitats polítiques i administratives que es deriven de l'actuació de privatització d'ATLL.
2. Que es deixi sense efecte el procediment de privatització, declarant desert el concurs i retornant el servei d'abastament d'aigua en alta i el conjunt de patrimoni adscrit al sistema d'ATLL a la gestió pública.
3. Que s'iniciïn els treballs necessaris per recuperar una empresa pública mixta, entre les administracions locals i la Generalitat, que gestioni i garanteixi el servei d'abastament d'aigua en alta a tot Catalunya.

4. Defensar, en totes les institucions on estem presents, la gestió pública de l'aigua, tant en alta com en la distribució domiciliària, on prevalguin els criteris socials i ambientals.
5. Endegar processos de remunicipalització del servei de distribució domiciliària de l'aigua en aquells municipis on els acords i concessions amb entitats privades ho permetin.
6. Impulsar una tarifació social i ecologia per tal de garantir que ningú és queda sense aigua.
7. Impulsar mesures legals per garantir el dret a l'aigua com a dret fonamental, definir un mínim vital de consum garantit, establir una tarifació social i ecològica i impedir els talls de subministrament a totes aquelles famílies i persones que es troben en situació de pobresa o en risc d'exclusió social.

2. SOBRE L'ARTICULACIÓ D'UNA ÀREA METROPOLITANA DE TARRAGONA

En els últims mesos hem assistit a un intent de revifar vells debats nominalistes i conflictes artificials entre les ciutats de Reus i Tarragona. En són exemple la polèmica partidista i absurda sobre el nom de la Universitat Rovira i Virgili, l'amenaça del PP tarragoní de portar ERC i CiU als tribunals en defensa de la "capitalitat provincial" de Tarragona si es recuperen les vegueries i altres actuacions i manifestacions en aquest sentit que volen reobrir disputes estèrils que tan perjudicials han estat per al territori. Aquestes es fan amb un clar interès partidista, com a cortina de fum davant la nefasta gestió del PP en el govern de l'Estat, per tapar el procés de recentralització i l'atac a l'autonomia local i per defugir el debat sobre les necessitats reals del territori i dels seus habitants. Perquè no és millor servidor de la ciutadania d'aquesta zona qui més s'engalana amb la bandera del campanar del seu poble, sinó qui és capaç d'aconseguir acords, sinergies, capacitat de pressió a nivell nacional, projectes compartits i sortides comunes.

El clima d'enfrontament no beneficia cap de les dues poblacions ni la resta de ciutats i pobles del Camp de Tarragona, perquè no és atiant els vells i desfasats tòpics com donarem resposta als problemes i els reptes que ens planteja la ciutadania del segle XXI.

A ICV estem convençuts que aquests enfrontaments són pitjor que una pèrdua de temps: són una rèmora, un impediment per solucionar problemes compartits amb solucions conjuntes. Són una negativa a actuar d'acord amb la realitat.

Els fets han demostrat que quan Tarragona i Reus fan front comú és possible obtenir serveis i infraestructures que representen un avantatge per a tota la població, independentment del seu lloc de residència. En són exemples la planta de tractament de residus urbans de SIRUSA, el Consorci d'Aigües de Tarragona, el Consorci del Transport Públic, la Universitat Rovira i Virgili... i és en aquest camí que cal avançar per donar resposta a les necessitats compartides en temes de mobilitat, per coordinar la prestació de serveis als ciutadans disminuint costos i guanyant en eficiència, per planificar conjuntament l'urbanisme i la concessió de llicències al territori, per implementar les estratègies conjuntes de promoció econòmica, de protecció mediambiental i de desenvolupament universitari.

És per això que:

1. ICV del Camp de Tarragona treballarà per la superació de debats estèrils i el treball conjunt i responsable de les ciutats de Tarragona, Reus i les poblacions de la seva conurbació per esdevenir conscientment el que ja són de fet: la segona àrea metropolitana de Catalunya.
2. ICV reconeix i dóna suport al paper que desenvolupa la Universitat Rovira i Virgili com a motor de coneixement i creixement i com a entitat que aglutina i cohesiona el territori.
3. ICV treballarà per dotar d'instruments de gestió, que no comportin un augment de nivell administratiu, l'àrea metropolitana de Tarragona per aconseguir processos de planificació compartida i rendibilitzar les estructures.

3. PER UN SISTEMA FINANCER AL SERVEI DE L'ECONOMIA. ATUREM L'ESTAFA DE LES PREFERENTS.

El sistema financer és un dels màxims responsables de l'actual situació de crisi. Bancs i caixes van exercir irresponsablement les seves funcions, a través del creixement exponencial del crèdit i la concentració en el sector immobiliari. Els governs successius del PP i del PSOE i el Banc d'Espanya van desistir de les seves obligacions i van permetre el creixement d'una bombolla immobiliària que finalment va esclatar a l'any 2008.

Aquest sector s'ha beneficiat de multimilionaris rescats, que assumirem el conjunt de la ciutadania, sense garantir cap retorn social. L'Estat espanyol ha concedit un volum enorme de recursos en ajuts al sector de bancs i caixes, molts dels quals el FROB reconeix que no es retornaran mai. A més, el BCE fins ara ha posat a disposició del sector financer un volum de 313.000 milions en crèdits tous a l'1% d'interès.

S'està convertint deute privat en deute públic, se socialitzen les pèrdues després que els guanys fossin privats. Durant el llarg cicle d'expansió del crèdit, des de 1996 fins a l'any 2010, el sector financer espanyol va declarar uns beneficis de 169.281 milions d'euros. El 2012 la gran banca (les principals entitats financeres no intervingudes) va reduir els seus beneficis en un 82%: enmig d'una economia en crisi, d'entitats intervingudes, d'exigències de provisions, d'un rescat sol·licitat a Europa per cobrir la negligència del sector financer desregulat i sense control, el sector segueix generant beneficis multimilionaris el benefici net, però, va ser de 1.731 milions d'euros al sector en el seu conjunt.

El sistema financer és políticament intocable pels governs del PSOE i del PP, que ni han volgut ni s'han atrevit a acabar amb privilegis injustificats d'aquest sector econòmic. Al contrari, han permès el drama humà de les persones afectades pels desnonaments hipotecaris, han impulsat el procés de bancarització de les caixes d'estalvi amb sous i indemnitzacions multimilionaris per als seus directius, han permès estafes a les persones estalviadores amb les participacions preferents, han indultat banquers com Alfredo Sáez i han fet lleis a la seva mida perquè pugui continuar exercint.

A Catalunya unes 200.000 persones es troben afectades per les participacions preferents i amb els seus estalvis bloquejats. Les participacions preferents són un producte complex, destinat inicialment a inversors majoristes, de risc elevat, de caràcter perpetu i que no garanteix la rendibilitat, ni tan sols el capital inicial. Bancs i caixes van fer servir aquest producte per reforçar el seu capital de manera barata i avantatjosa sense que ni el Banc d'Espanya, ni el govern ni la CNMV ho impedissin. Moltes de les persones estalviadores van adquirir les participacions preferents segures que els seu estalvi estava protegit i amb la mateixa disponibilitat que un dipòsit. Amb la crisi van descobrir que no tenien un dipòsit sinó un producte complex, molt desfavorable per a l'estalviador. A la pràctica, mai no va existir un mercat de preferents. La majoria dels títols van anar de les mans dels bancs als preferentistes i de tornada als mateixos bancs quan van decidir vendre.

Per tot això, l'assemblea d'ICV insta els governs de la Generalitat, de l'Estat i de la UE:

A) Quant a la reforma del sistema financer espanyol:

- Retornar de manera immediata els capitals de les persones estafades (aquells que responien a perfils no idonis) amb participacions preferents i deute subordinat a càrrec dels propis bancs i caixes que els van emetre.
- Creació d'una banca pública, també a nivell europeu, a partir de les entitats actualment intervingudes que ajudi a la regulació del mercat, que elimini l'oligopoli actual i faciliti l'arribada del crèdit a l'activitat econòmica.
- Garantir la continuïtat de l'obra social realitzada per les caixes d'estalvi.
- Incrementar el tipus de l'impost sobre dipòsits bancaris i reforma de l'impost de societats per suprimir els mecanismes legals que permeten a les entitats financeres una tributació efectiva inferior a la de la resta dels sectors econòmics.

B) Quant als mecanismes financers de la UE:

- Desvincular de manera real els ajuts rebuts per rescatar al sector financer dels programes de reformes estructurals.
- Garantir que les persones estalviadores no es veuran afectades pels plans de rescats ni patiran quitances sobre els seus dipòsits.
- Impulsar mesures efectives perquè les entitats financeres i els inversos internacionals deixin d'especular amb el deute sobirà, com la creació d'eurobons.
- Instaurar una taxa sobre totes les transaccions financeres per desincentivar l'especulació i incrementar els ingressos.

C) Per un sistema financer alternatiu:

- Redimensionar totes les entitats del sistema financer i fomentar un model de relacions financeres vinculat al territori i/o a l'economia productiva. Si les entitats financeres són "massa grans per caure", també és massa arriscat que existeixin. El resultat de la crisi a Espanya no pot suposar la creació d'un oligopoli financer.
- Impulsar la banca ètica, un model d'estalvi no especulatiu, de màxima transparència, que ajudi l'economia i especialment els projectes de valor social, cultural i mediambiental.
- Limitació del sobreendeutament personal i familiar.

4. SOBRE BARCELONA WORLD

El 7 de setembre de 2012 el govern de la Generalitat de Catalunya presentava el projecte *Barcelona World* com un centre d'oci familiar amb casinos inclosos, promogut per l'empresari valencià Enrique Bañuelos (Veremonte España S.L.) i "La Caixa", en uns terrenys adjacents a Port Aventura entre els nuclis de Salou i Vila-seca.

Vuit mesos després d'aquest anunci, el projecte *Barcelona World* -que neix com a compensació al fracàs de CiU de portar EUROVEGAS a Catalunya - no s'ha explicat adequadament a la ciutadania ni als ajuntaments implicats. Simplement, han anat apareixent diverses informacions a premsa per part dels diferents consellers del govern, sempre de manera confosa i sense tractar amb detall les qüestions de finançament, mediambientals o els canvis legislatius que el macroprojecte pot comportar.

Al Parlament s'han rebutjat les peticions de compareixença, presentades per ICV-EUiA, dels consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i d'Empresa i Ocupació amb l'argument que serà el conseller d'Economia, Mas Colell, qui donarà les explicacions, però mentrestant el govern anuncia que abans de l'estiu es posarà la primera pedra d'un projecte que podria incloure també una zona residencial a més de les 12.000 places hoteleres, dels casinos i de les galeries comercials, amb una xifra prevista d'uns 6 milions de visitants anuals.

ICV del Camp de Tarragona creiem que la tramitació del projecte *BCN World* s'està fent d'esquena al territori, sense transparència i sense el necessari debat amb les diferents institucions, vulnerant les directrius europees en matèria de participació ciutadana i els instruments de planificació urbanística aprovats, com el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona. El govern aprofita la greu situació de crisi i atur que es viu a les nostres comarques per generar els consensos necessaris entre la població a partir de l'anunci de la creació de "20.000 llocs de treball", que se suposa seran del sector de la construcció i l'hostaleria bàsicament.

La ubicació del projecte inclou zones humides de la Pineda, com l'espai de la Sèquia Major, catalogada com a zona PEIN i que forma part de la Xarxa Natura 2000. Suposarà l'artificialització complerta del Cap de Salou. A hores d'ara, no es coneix encara l'estudi d'impacte ambiental del projecte. No només ens referim als temes de consum d'aigua (sobre els quals ja s'han manifestat entitats ecologistes del territori i que el govern encara no sap d'on traurà), sinó també a d'altres com els residus que generaran les 12.000 habitacions d'hotel o l'impacte sobre la mobilitat en un territori on el tema de les rodalies ferroviàries encara està sense resoldre i on des de fa molts anys estem pendents del TRAMCAMP i d'articular una bona xarxa de transport públic que relligui el territori, etc.

La concentració de més població en una zona que ja pateix a l'estiu un fort augment poblacional i en uns terrenys al costat de la indústria química augmenta el risc i dificulta la gestió de qualsevol emergència i posa en perill el precari equilibri que s'ha intentat construir entre la química i el turisme.

El model de desenvolupament econòmic que hi ha al darrere és el mateix que ens ha portat a la crisi actual: construcció, menyspreu pel medi natural, desregulació laboral,

llocs de treball de baixa qualitat i un model turístic que no posa en valor els actius dels territoris, tancat en si mateix i que té en els casinos i el joc el seu principal atractiu, amb el perill que comportarà l'arribada de màfies, prostitució, blanqueig de capitals, etc. Un model que no ha valorat la pèrdua de llocs de treball que pot generar en les economies locals, en el petit comerç i en l'oferta turística actual i que ja està devaluant les condicions de treball i precaritzant els llocs de treball actuals a Port Aventura.

Per tots aquests motius ICV del Camp de Tarragona volem expressar el següent:

1. Expressem el nostre rebuig al que coneixem actualment del projecte *BCN World*, atès que el model de desenvolupament econòmic que es proposa per al territori suposa continuar amb el mateix model especulador que ens ha portat a la crisi.
2. Demanem al govern de Catalunya que enceti un procés d'informació de les característiques del projecte i que obri un procés de participació real amb els agents del territori sobre la seva idoneïtat. Exigim conèixer l'estructura financera del projecte per esvair els possibles dubtes sobre qui acabarà finalment posant-hi els diners.
3. Exigim al govern de Catalunya el màxim rigor en el compliment de les normatives ambientals, urbanístiques i de joc i en la defensa dels interessos públics i del bé comú enfront d'un projecte privat.

5. RESOLUCIO SOBRE L'EXERCICI DEL DRET A DECIDIR

ICV s'ha pronunciat sempre a favor del dret de Catalunya a l'autogovern i a l'autodeterminació. El PSUC i l'ENE varen lluitar per les llibertats nacionals durant la dictadura i, posteriorment ja en democràcia, varen treballar per aconseguir el màxim nivell d'autogovern possible en cada situació històrica, donant suport i sent determinants en l'Estatut de 1979. Posteriorment ICV va contribuir a elaborar l'Estatut de 2006 que pretenia un nou acord d'inspiració federal amb l'Estat.

La sentència del Tribunal Constitucional de 2010 va desnaturalitzar l'Estatut elaborat pel Parlament de Catalunya, pactat i reformat a la baixa a les Corts espanyoles, i amb el suport ampli en referèndum pel poble català l'any 2006. Les polítiques de recentralització dels governs del PSOE i del PP han demostrat la seva nul·la voluntat de satisfer les aspiracions de la major part del nostre poble. Com a conseqüència, Catalunya s'ha manifestat a favor del dret a decidir en les mobilitzacions del 10 de juliol de 2010 i de l'11 de setembre de 2012 i ha expressat el seu suport a aquest dret en les eleccions del 25 de novembre del 2012.

Ara és necessària una consulta per conèixer la voluntat del nostre poble, per tal que pugui decidir el seu futur en plena llibertat. Per això ICV va donar suport a les declaracions del Parlament de Catalunya del 27 de setembre de 2012 i del 23 de gener i el 13 de març de 2013, aprovades per àmplies majories parlamentàries. D'altra banda, un procés nítidament democràtic i pacífic és essencial i alhora pot ajudar a obtenir la comprensió internacional que podrà possibilitar trobar vies de diàleg i de solució i posarà en evidència la intransigència i el sectarisme del govern espanyol que vol impedir allò que a Escòcia, dins el Regne Unit, o al Quebec, dins el Canadà, és possible i normal.

Tenint en compte que la consecució de l'Estat propi, en un estat federal, confederal o en el marc de la UE, va ser una de les trenta prioritats aprovades en la Convenció de la coalició, que va elaborar el Programa electoral per a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya, és el punt de trobada i de major consens entre les diferents concepcions de relació amb l'Estat espanyol, tan en el si d'ICV com en la societat catalana en general, i després de constatar que l'estatus quo actual és insostenible, la consulta ha de donar resposta a si la voluntat dels catalans i les catalanes és constituir o no Catalunya en un Estat propi que pugui decidir lliurement la seva relació amb l'Estat espanyol.

Per tot això ICV expressa:

1. La seva radical oposició a l'actitud antidemocràtica del govern del PP i denuncia la mentida flagrant del president del govern espanyol, Mariano Rajoy, que ha afirmat que el referèndum o la consulta no són possibles dins la legalitat vigent, opinió que xoca amb les expressades per destacats constitucionalistes que avalen que la consulta es pot realitzar dins el marc legal actual sense necessitat de reformar la Constitució.

2. En el procés cap a la consulta, ICV ha de ser actora i jugar un paper proactiu, fent arribar a la resta de forces polítiques i a tota la societat catalana les seves propostes, amb la voluntat de construir àmplies majories i aconseguir que el procés sigui rigorós, seriós i basat en el màxim consens polític i social.
3. La necessitat de reconduir a Catalunya el procés cap a la consulta constituint dos marcs indispensables per al seu correcte desenvolupament:
  - a) Una comissió parlamentària sobre el dret a decidir, com a concreció de la decisió de que és el Parlament la institució que ha de dirigir el procés i adoptar les decisions rellevants (propostes a aprovar al Parlament, negociació amb el govern central, contactes internacionals, data de la consulta, pregunta, accions posteriors a la consulta, etc.).
  - b) Un pacte o acord nacional pel dret a decidir que integri govern, grups parlamentaris i representació àmplia i plural de la societat civil, com a marc de debat i discussió sobre les decisions a adoptar.
4. Conseqüentment amb la voluntat de tenir un paper actiu en l'exercici del dret a decidir, constituïrem en el marc d'ICV un grup de treball sobre l'exercici del dret a decidir, que haurà d'elaborar i concretar les propostes que ICV haurà d'exposar i defensar en el marc de la comissió parlamentària i del pacte nacional, com a conseqüència lògica de la voluntat de la nostra organització de jugar un paper d'impuls de la consulta i de recerca del consens, similar al que ICV va exercir en el procés d'elaboració de l'Estatut de 2006. El grup de treball haurà d'elaborar, entre d'altres qüestions, una proposta de pregunta per a la consulta que haurà de ser clara i inequívoca i que posteriorment haurà de ser pactada amb la resta de forces parlamentàries i la societat civil.
5. Finalment, ICV reafirma la seva voluntat de contribuir a un procés basat en el respecte al debat plural de totes les posicions i en la decisió que el referèndum o la consulta han de tenir lloc durant aquesta legislatura. Un cop coneguda la pregunta oficial, ICV celebrarà una consulta interna, tal i com preveuen els seus Estatuts, per fixar la posició de la nostra organització.

ICV durant aquest procés vincularà la seva defensa del dret a l'autodeterminació a una lluita radical contra les retallades de l'Estat de Benestar i contra la corrupció, com a expressió de la nostra concepció que els drets nacionals i els drets socials són indestriables.

6. EN DEFENSA DE LA CULTURA, CAP ESPAI TANCAT, DIGNITAT PER AL SECTOR I LA CIUTADANIA. RECUPEREM TOTES LES DIMENSIONS DE LA CULTURA COM A BÉ PÚBLIC

Des de fa un temps, estem assistint a un canvi de paradigma cultural que ha consolidat una hegemonia de la cultura entesa com a indústria, com a generadora de riquesa econòmica i d'ocupació.

Volem denunciar aquesta mercantilització de la cultura sense sedimentació de valors i aprofundiment democràtic de l'accés a l'aprenentatge, el coneixement i el gaudi en l'experimentació, la recerca, els llenguatges i els nous formats i el procés individual i col·lectiu d'emancipació, llibertat i esperit crític.

Les retallades públiques des de la intencionalitat política, l'increment de l'IVA al 21%, l'accent en el binomi creació-empresa, la cultura aparador o el reiterat titular que la cultura viu de la subvenció serien exponents clars d'aquest nou paradigma que volem combatre.

Per això ens preocupa i ens ocupa la denúncia i les alternatives a un context que, de forma resumida, podríem assenyalar que està comportant a Catalunya acomiadaments no justificats (Liceu i MACBA, per posar dos exemples), tancament de sales d'art (Can Xalant a Mataró Espai Zero d'Olot, aquesta setmana l'anunci de Can Felipa, entre d'altres) o la reconversió d'alguns projectes com el teatre Fortuny de Reus cap a la banalització, la prioritització del negoci i ingressos per sobre del valor que el patrimoni aporta en clau de passat i de present i relectura del futur (Pla de Museus de Catalunya), l'ofegament al suport i foment de l'associacionisme de base (veritable constructor de cultura de proximitat i de cohesió social), el tancament de sales d'equipaments nacionals (TNC o la reconversió d'Arts Santa Mònica) o la reducció o anul·lació de programació compromesa, amb el greu perjudici a la imatge internacional (TNC i Liceu), la reducció dràstica dels pressupostos de les biblioteques i el suport a l'adquisició i renovació de fons (primer espai de democratització cultural de proximitat i d'accés al coneixement), els retards en els pagaments de fins a dos anys que han posat al límit els agents, els creadors i que han comportat el tancament de moltes empreses mitjanes i petites, la desaparició d'artistes i de teixit cultural, i s'ha incrementat la fuga de talents o, per posar un darrer exemple, el canvi de model d'aprofundiment democràtic del CoNCA cap a un mer consell assessor del conseller; en serien alguns dels fets d'aquests tres anys del govern de la dreta catalana ha suposat per a l'ecosistema cultural.

Assistim a un relat que vol amagar les deficiències en la gestió del govern dient-nos que la culpa és de Madrid. El conseller Mascarell i el govern català apliquen les mateixes mesures. Ens hem empobrit tots plegats culturalment amb les polítiques de CiU.

Des d'ICV volem manifestar que vetllar pel desenvolupament de les arts i la cultura és portar a terme una política cultural i quan hi ha fets culturals determinats hi ha, també, una o altra política. Per tant, dir que ara les qüestions artístiques i culturals són qüestions secundàries davant de determinades urgències socials, significa donar a aquestes urgències una solució unilateral que compromet la política i la cultura de forma determinant pel futur.

Hem de trencar el tòpic, estès inclús entre nosaltres, que la cultura només és despesa, que la cultura és entreteniment i oci, que la cultura no genera pòsits en la formació ciutadana....

La cultura pot i ha de participar d'aquesta aposta per un benestar social i participar de la construcció de la nova societat. Sense cultura un país no pot arribar a ser lliure.

Avui, encara pren més sentit aquesta aposta. La cultura ha de situar-se al bell mig de l'acció social inclusiva. Cultura i acció social ha de ser un binomi indestruïble en les polítiques de les esquerres, avançant en la garantia dels serveis públics i l'accés universal a la cultura tal i com defineix el capítol II de l'Estatut de Catalunya, la Declaració Universal dels Drets Humans, la Convenció sobre la Diversitat de les Expressions Culturals de la UNESCO (2005) o l'Agenda 21 de la Cultura.

Enfront d'aquest model de cultura mercat, des d'ICV necessitem de la cultura de baix a dalt. Més enllà d'aquells valors reconeguts a la cultura, com la professionalització i la consolidació de les arts i la seva aportació al desenvolupament econòmic i l'ocupació (recordar que l'aportació de la cultura al PIB supera el 4%), ens cal sobretot incidir en la mirada que posi en el centre la millora de la qualitat de vida de les persones, en els beneficis generats al conjunt de la ciutadania i, sobretot, la contribució al desenvolupament de ciutats inclusives i sostenibles.

Per tots els motius exposats, i en el marc de la 10a Assemblea Nacional d'ICV, manifestem:

1.- El compromís d'ICV amb la cultura, expressió del talent i la creativitat del conjunt d'homes i dones que construïm el país dia a dia. Reivindiquem la necessitat de posar en valor les pràctiques culturals de la ciutadania, el creador com a agitador, conductor i afavoridor de pautes per qüestionar, interpel·lar i reflexionar amb i des de la societat; i afavorir les condicions per estimular la cohesió social solidària entre els integrants dels diferents sectors culturals. En definitiva, la cultura al servei de la construcció d'una societat crítica i de l'emancipació personal i col·lectiva de la seva gent.

2.- La nostra solidaritat i el compromís de lluita compartida amb els moviments, plataformes i entitats que defensen la cultura com a bé públic, denunciïn les retallades pressupostàries i el rebuig a l'IVA cultural del 21%. En aquest sentit, reclamem al Parlament europeu una regulació concreta i màxima d'un IVA reduït que garanteixi i protegeixi la cultura com a bé cultural i del conjunt de la seva diversitat.

3.- Demanem al conjunt de les administracions que no retallin més en cultura, que d'una vegada per totes defensin la cultura com a bé públic i regulin els drets i deures dels treballadors i les treballadores de la cultura i harmonitzin i regulin les particularitats en la seva fiscalitat. A la precarietat històrica de les polítiques, el nou escenari situa la cultura en la inanició. Un país sense talent, un país sense cultura no té futur.

4.- Exigim el pagament immediat de tots els deutes pendents ja acumulats a més de dos anys, especialment de la Generalitat de Catalunya, ja que a banda d'haver-se realitzat els compromisos adquirits per part dels agents, entitats o professionals; aquesta circumstància està comportant més atur, fuga de talent, tancament d'iniciatives de nous emprenedors o microempreses i reducció de l'accés a la cultura.

6.- Manifestem el rebuig al tancament de sales o equipaments com a mesura de reducció de dèficits. Una sala o equipament tancat té costos econòmics i socials. Reclamem cedir els espais a la societat, els creadors i els moviments culturals que tenen moltes iniciatives i molts projectes culturals a oferir.

7. PER L'EDUCACIÓ PÚBLICA I DE QUALITAT. SUPORT A LES MOBILITZACIONS DE LA COMUNITAT EDUCATIVA.

L'actual convulsió econòmica i moral de la nostra societat i la involució ideològica dels governs autonòmic i estatal està tenint conseqüències greus en el terreny de l'educació, tant des d'una perspectiva quantitativa com qualitativa.

Quantitativament, la tendència constant dels últims temps consisteix a disminuir recursos. Aquesta disminució es produeix des de tots els nivells de l'administració: local, amb el tancament d'escoles bressols en alguns municipis per la manca de finançament del Departament d'Ensenyament; autonòmic, amb la tancada d'escoles públiques, la supressió de la sisena hora, la implantació de taxes a l'FP pública i l'increment del 65% de les taxes universitàries; estatal, amb la reducció dràstica de beques a famílies, de transferències a les autonomies i del suport a la mobilitat de joves estudiants; i europeu, amb la disminució notable d'un dels instruments emblemàtics de la construcció europea, el programa d'intercanvi ERASMUS.

Qualitativament, també hem de destacar involucions remarcables que situen l'educació pública i de qualitat en un estadi de desenvolupament predemocràtic. Es retorna a un sistema educatiu que recupera l'accent academicista enfront d'una pedagogia activa on el protagonista és l'educand; es desproveeix de legitimitat i valor social a la presumpta "perifèria" del sistema (educació infantil, educació de persones adultes) la qual perd centralitat; es retira l'estatus d'educatiu als projectes de lleure i altres iniciatives socials; es redirigeix la formació professional cap a l'antic valor secundari i subsidiari enfront de l'acadèmia. Tot al servei d'escalar posicions en les classificacions dels sistemes educatius proposades per organismes internacionals.

Aquest desmantellament del model educatiu, que el conjunt de la societat ha construït en tres dècades de democràcia, es fa atacant el cor del sistema: el professorat i els educadors en general. Aquests professionals, com tots els altres, veuen reduït el seu salari. A més, però, es devalua la seva formació inicial i es desincentiva la permanent; el sistema de gestió es jerarquitzava i es torna autoritari enfront de formats més participatius; i s'obstaculitza el desenvolupament d'un projecte pedagògic viu construït en equip.

L'escenari de futur immediat no és gaire prometedor. La mateixa amenaça que significa en si mateixa la LOMCE així ho fa preveure: una llei orgànica que trenca la tradició de disposar de textos normatius amplis, que hiperegula per desregular a favor dels interessos privats dominants, i institucionalitza les pràctiques informals segregadores i excloents que ja existeixen en l'actualitat. Una LOMCE que en esperit, i prou també en la lletra, actuarà de germana gran de la LEC i tornarà a enterrar el Pacte Nacional per l'Educació a Catalunya.

Per altra part, a les amenaces polítiques de la LOMCE i de l'avantprojecte de llei de racionalització i sostenibilitat de l'administració local que buida els ajuntaments de competències educatives, cal afegir les permanents amenaces jurídiques contra el model lingüístic de l'escola catalana que ha tingut el seu darrer episodi amb la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

ICV denuncia la situació actual i la declara injusta i insostenible. Des d'una posició obertament d'esquerres, ICV aposta per l'educació pública i de qualitat, l'educació pública com a eix vertebrador i garant del dret a l'educació per tothom en condicions d'igualtat, l'educació com l'instrument privilegiat per la construcció de majors quotes de cohesió social.

Per aquest motiu ICV exigeix als governs de la Generalitat i de l'Estat:

- Recuperar el senderi d'inversió creixent en educació d'acord amb els objectius del Pacte Nacional. Invertir més recursos no és suficient, però sí és necessari, tant per superar l'actual crisi com per construir un model social més ètic i just. "Menys diners per comprar armes o subvencionar grups mediàtics i més diners per l'educació".
- Dignificar en condicions d'igualtat totes les etapes i programes educatius, amb dotacions de recursos i valor social: l'educació infantil, l'educació obligatòria, la formació de les persones adultes, la formació professional, els ensenyaments artístics, l'educació en el lleure. "Menys ensenyar i més educar i aprendre".
- Retirar el projecte de llei de la LOMCE, que dinamita les bases democràtiques del nostre sistema, que legitima un model segregador per raons de capacitat, de gènere o de llengua. "Menys diners públics per concertar escoles privades segregadores i més diners públics per atendre la diversitat".

I alhora reclamem al govern de l'Estat el respecte pel projecte d'immersió lingüística de l'escola catalana com a model d'èxit educatiu, de cohesió social i d'incorporació dels nostres infants i joves a la societat catalana.

Per totes aquestes raons ICV dona suport al Marc Unitari de la Comunitat Educativa (MUCE) que aplega mestres, educadors, educadores, famílies, moviments de renovació pedagògica, sindicats i moviments socials i també dona suport a totes les mobilitzacions convocades per la comunitat educativa, com per exemple en la setmana de lluita per l'Educació Pública que se celebrarà del 22 al 28 d'abril.

8. PEL DRET A L'HABITATGE DIGNE

A Catalunya, com a conseqüència de la crisi financera i de l'esclat de la bombolla immobiliària, són milers les persones i famílies afectades d'exclusió social i residencial. Els recursos públics s'estan destinant a aguantar l'estructura col·lapsada del sistema financer, a costa de les polítiques socials. A la vegada que es rescaten bancs es deixa a la deriva les persones. L'exclusió residencial és una de les conseqüències de la pobresa i s'està ampliant a amplis sectors socials.

Espanya té un sistema hipotecari injust i abusiu en el seu conjunt, com ha denunciat ICV de forma reiterada al Congrés, i així ho ha determinat el Tribunal de Justícia de la UE. S'està provocant que milers de famílies perdin la seva llar i a més continuïn acumulant deutes amb les entitats creditícies. Segons dades del "Consejo General del Poder Judicial", l'evolució de resolució d'execucions hipotecàries ha passat de 17.322 casos el 2007 a Espanya (Catalunya 2.671) a 75.605 el 2012 (Catalunya 13.914), el que dona un creixement en 5 anys d'un 336% al conjunt de l'Estat, essent a Catalunya d'un 420%. A més, segons la mateixa font, a Espanya durant el 2012 els jutjats de primera instància van resoldre 101.034 llançaments, dels quals 25.244 van ser a Catalunya, un de cada quatre.

L'habitatge és un dret bàsic, recollit així en el nostre ordenament jurídic, i és responsabilitat i funció dels poders públics garantir aquest dret. Qualsevol habitatge buit en un municipi amb demanda residencial representa un frau a l'objecte pel qual es va promoure.

Denunciem la política hipòcrita d'habitatge del govern del PP que està imposant unes polítiques equivocades que no estan orientades a resoldre la situació actual de les persones amb dificultats sinó a favor dels propietaris i les entitats de crèdit.

Donem ple suport a les iniciatives ciutadanes adreçades a resistir i plantejar propostes alternatives en matèria d'habitatge. En especial, donem suport a l'ILP presentada i les campanyes encapçalades per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i altres organitzacions socials, per assolir la reforma del sistema hipotecari i especialment la dació en pagament. Denunciem la criminalització d'aquestes plataformes, de les seves accions i dels seus i seves membres per part d'alguns partits i de la premsa que està al seu servei.

Des d'ICV creiem que la prioritat de les polítiques d'habitatge passa per lluitar contra la pèrdua de l'habitatge per part de més famílies i garantir l'accés a aquelles que n'han quedat excloses. Per això proposem:

1. Aturar qualsevol procés de llançament derivat de procediments hipotecaris provocat per causes socials o econòmiques, des del principi i fins que no s'ofereixi una solució d'allotjament adequat per a cada cas.
2. Reformar el sistema hipotecari de forma retroactiva per tal de regular la dació en pagament, la liquidació ordenada de deutes i establir uns criteris ètics i justos per a l'atorgament de nous crèdits hipotecaris.

3. Aturar la reforma de la legislació d'arrendaments urbans, que fa més precaris els drets dels llogaters.
4. Reformar la legislació catalana del dret a l'habitatge, per recuperar les mesures d'intervenció dirigides a l'ocupació efectiva dels habitatges perquè s'acompleixi així la seva funció social (Llei Dret Habitatge), recuperant les previsions d'expropiació temporal d'habitatges desocupats en municipis impulsada pel Govern d'Esquerrres amb demanda residencial acreditada, derogades pel govern de CiU.
5. Crear un Fons Social d'Habitatges a Catalunya, a partir de parc privat desocupat en àrees amb demanda. Aquest Fons s'hauria de gestionar concertadament entre la pròpia Generalitat, les administracions locals i entitats socials.
6. Garantir els fons públics per un ampli programa de prestacions per al pagament del lloguer, així com recuperar els programes de rehabilitació d'habitatges i d'edificis i d'eficiència energètica.
7. Assegurar suport financer als promotors públics i privats d'habitatge social en règim de lloguer, especialment als operadors públics de la Generalitat: l'INCASOL i l'Agència de l'Habitatge de Catalunya que han de ser els gestors dels Parc català d'habitatge social, que s'ha de conformar amb els habitatges que romanen buits i el propi parc públic de lloguer.
8. Eliminar el delictes d'usurpació de béns immobles quan l'acció d'ocupació es realitza sobre un habitatge dilatadament desocupat per motius d'exclusió residencial o en el cas de reocupació d'una família desnonada del seu propi habitatge.
9. Donar suport a la campanya Primavera Verda impulsada per la PAH que demana a les corporacions locals que pengin un símbol verd al balcó de tots els ajuntaments de Catalunya

9. PER UNA CONVIVÈNCIA DEMOCRÀTICA, NECESSITEM UN ESTAT LAÏC.

L'església catòlica gaudeix de privilegis econòmics que, si mai han estat justificables, en les circumstàncies actuals resulten escandalosos.

L'església catòlica no ha sofert cap mena de retallada: ni en els professors de religió, que ella tria i paga l'Estat, ni en les seves escoles concertades, confessionals naturalment, ni en finançament de l'arquebisbat castrense. Continua sense pagar l'IBI i amb les immatriculacions de dubtosa legitimitat, ha fet especulació immobiliària a Navarra i altres llocs de l'Estat, també Catalunya, venent les propietats immatriculades a l'ajuntament corresponent.

Els diners públics que rep cada any l'església catòlica des de les diferents administracions és de 11.337 milions d'euros, que representen més d'un 1% del PIB, segons Europa Laica.

Alhora la ingerència en els afers públics s'ha incrementat sota el govern del PP en els aspectes més sensibles per a la tradició catòlica: l'educació i la moral sexual.

La LOMCE (Llei Wert), uniformista i potenciadora de l'escola privada, que ha estat negociada únicament amb la patronal privada marginant els sindicats i el conjunt de la comunitat educativa, elimina l'educació per a la ciutadania i fa de la religió una assignatura avaluable i promou un model educatiu adoctrinador i segregador.

També el govern del PP ha portat la llei de matrimonis homosexuals al Tribunal Constitucional, que ha dictat sentència favorable; però això no ha impedit les declaracions del ministre de l'Interior que expressaven la seva disconformitat argumentant que no "garantia la pervivència de l'espècie". Declaracions que són mereixedores d'una dimissió immediata i que ni tant sols han merescut una rectificació del Sr. Fernández Díaz.

A més de les reprovables declaracions del bisbe d'Alcalá sobre les possibles influències perverses de l'educació en les opcions sexuals dels infants, ara veiem la submissió del ministre de Justícia, Sr. Ruiz Gallardón a les exigències del president de la Conferència Episcopal que exigeix la derogació de la llei l'avortament, amb l'anunci d'una reforma substantiva d'aquesta llei.

Per tot això ICV, des de tots els àmbits de la seva actuació, institucionals i socials, de l'organització en el seu conjunt i de cadascun dels seus militants homes i dones, ha de prendre les iniciatives polítiques i socials necessàries per a la construcció d'un Estat laic i una convivència respectuosa de la ciutadania, amb l'impuls de:

- la derogació dels Acords de 1976 i 1979 amb la Santa Seu,
- l'aprovació d'una llei de llibertat de consciència i de pensament,
- l'eliminació dels concerts educatius amb centres confessionals excoents i la supressió de l'ensenyament de la religió a l'escola pública.
- i alhora denunciar la ingerència de la jerarquia catòlica en els afers públics.

10. EN DEFENSA DELS MITJANS AUDIOVISUALS PÚBLICS

El sistema de mitjans de comunicació públics de Catalunya ha estat un model d'èxit i de cohesió social i territorial i eines fonamentals de normalització de la llengua catalana, de normalització de la democràcia i de dinamització de la indústria cultural i audiovisual.

Durant gairebé tres dècades, Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio han assolit un nivell de credibilitat, de satisfacció, d'interès i d'audiències molt elevat, amb un compromís de servei públic amb la població i amb respecte a tot el territori lingüístic comparativament amb altres mitjans públics de l'Estat.

També ha estat fonamental per a la visibilitat de la informació de proximitat i per a l'exercici del dret d'informació de la ciutadania la tasca realitzada per l'Agència Catalana de Notícies, La Xarxa (i abans COM Ràdio, Xarxa de Televisions Locals i La Malla) i les moltes emissores i canals de ràdio i televisió municipals d'arreu de Catalunya.

En els darrers 2 anys s'ha reduït més d'un 20% la subvenció pública a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. L'any passat de forma dràstica (mentrestant, augmentaven les subvencions de la Generalitat a grups de comunicació privats en passar dels 6 als 9'4 milions d'euros).

Això ja ha comportat esforços importants per part dels treballadors i les treballadores dels mitjans de la Corporació, suprimir una emissora de ràdio pública (iCat FM) i un canal de televisió (3XL) i reduir la programació del Canal 33. I les darreres setmanes s'hi ha sumat la supressió de corresponsalies de TV3 arreu del territori, entre elles les de Terres de l'Ebre, Pirineus i Catalunya Nord, i la supressió de totes les corresponsalies de Catalunya Ràdio al nostre país.

També s'ha reduït de forma important el pressupost dels mitjans de La Xarxa, s'estan estudiant expedients de regulació d'ocupació a tots els mitjans públics i comencen a tancar o a posar-se en perill moltes emissores de ràdio i canals de televisió municipals.

Tot plegat, posa en perill el fràgil equilibri actual i amenaça de generar una espiral de pèrdues de qualitat, d'audiències i d'ingressos que pot acabar destruint, de manera irreversible, el model dels mitjans de comunicació públics, especialment en la seva missió de cohesió social i territorial.

Si, com diu el nostre Estatut d'Autonomia, compartim que Catalunya és un país ric en territoris i gents i que aquesta diversitat la defineix, enriqueix i enforteix no hi pot haver justificació per articular un model de mitjans de comunicació públics que exclougui o invisibilitzi gent i territoris diversos i allunyats de Barcelona però que conformen el nostre país.

A més, en temps difícils com els actuals, és imprescindible preservar la missió de servei públic de les ràdios i televisions públiques de Catalunya, garantint la seva independència política dels governs i dels partits polítics.

Per això:

ICV referma el seu compromís per mantenir uns mitjans de comunicació públics forts i de qualitat, com a eina de cohesió social, territorial, cultural i lingüística, imprescindible per a l'enfortiment democràtic de la societat catalana.

ICV reclama al govern de la Generalitat, al de les Diputacions i als governs locals a comprometre's en el manteniment del servei públic dels mitjans de comunicació públics catalans.

ICV es compromet a seguir defensant la necessitat de pluralitat i d'independència política dels governs i dels partits dels mitjans audiovisuals públics de Catalunya, entenent que han de ser els mitjans de totes les catalanes i tots els catalans.

11. CONTRA EL RACISME I LA XENOFÒBIA

En els darrers temps estem vivint, de manera continuada i lamentablement amb major impacte, manifestacions de racisme i xenofòbia que diverses organitzacions nacionals i internacionals ja han anat denunciant (per exemple SOS Racisme (2012), Amnistia Internacional (2012); Federación de SOS racismo en el Estado español (2011), entre altres).

D'una banda, el desmantellament de l'Estat del Benestar sota l'excusa de la crisi econòmica està afectant especialment les persones en situació de major vulnerabilitat, entre les que es troben bona part d'elles, persones d'origen immigrant procedents de països empobrits. Les mesures d'estalvi han afectat amb molta més intensitat les classes treballadores i mitjanes i han obert una escletxa entre ciutadans "de primera" i "altres", han generat clares **desigualtats en l'accés i exercici dels drets fonamentals**, alguns dels més evidents, l'accés restringit a la sanitat pública o la desprotecció de la infància d'origen immigrant amb taxes de pobresa molt superiors a la resta. Aquestes desigualtats constitueixen el que s'anomena racisme econòmic.

Podem parlar també de la consolidació del **racisme institucional** tant per part del govern de l'Estat com el de la Generalitat, davant una governança que criminalitza la població segons origen ètnic o nacional. El foment de mesures d'internament (CIE's) i expulsió, pressió a les fronteres, batudes dels cossos de seguretat segons fenotip i pràctiques discriminatòries a administracions catalanes que, per exemple, dificulten la llibertat de culte, l'accés a protecció social i que vinculen informes d'estrangeria amb normatives de civisme, són els exemples més destacats, que normalitzen la discriminació en funció de l'origen i justifiquen l'ús d'arguments xenòfobs en situacions de competència pels recursos bàsics entre ciutadans i ciutadanes.

Aquesta realitat crea un context social favorable en el que el discurs que criminalitza les persones migrades és legitimat i s'accepta l'exclusió social. Es deixa lloc així no només al creixement de l'extrema dreta, que més enllà de la seva representativitat institucional, contribueix a normalitzar el **discurs xenòfob**, sinó també a què aquest discurs s'estengui i s'accepti en altres partits tradicionals.

Així doncs, el racisme s'ha deixat de penalitzar amb fermesa entre la ciutadania i s'està generalitzant un escenari de confrontació que divideix la població en funció de l'origen enlloc de reaccionar de manera comuna com a classe enfront l'elit econòmica causant de la crisi actual. No casualment s'ha produït un augment de casos de **racisme social**, que afecta en les relacions quotidianes, essent registrats més confrontacions entre particulars i agressions.

Per això ICV es compromet a:

1. Assegurar la igualtat de drets i oportunitats, així com la cohesió social a través de la defensa de l'Estat del Benestar i la promoció de polítiques antidiscriminatòries i d'igualtat de tracte.
2. Defensar l'estat social i democràtic davant l'estat penal. Trencar amb la visió utilitarista i criminalitzada de les persones d'origen immigrant i assegurar

l'acompliment dels DDHH, exigint a més, el tancament immediat de tots els Centres d'Internament d'Estrangers (CIE's).

3. Rebutjar de forma contundent el discurs xenòfob des de les institucions i especialment en el discurs públic i mediàtic. Per aconseguir-ho cal promoure la formació de la militància i especialment de representants institucionals en matèria d'antiracisme i igualtat de tracte, així com un posicionament públic decidit davant qualsevol acte o discurs discriminatori.
4. Promoure i reclamar el desplegament de polítiques de lluita contra el racisme i la xenofòbia.
5. Donar suport als moviments unitaris que lluiten contra el racisme, el feixisme i la xenofòbia, com Unitat contra el Feixisme i el Racisme.

12. PER UNA CATALUNYA REEQUILIBRADA I SOSTENIBLE TERRITORIALMENT

Catalunya és un país que compta amb una superfície de 32.000 quilòmetres quadrats i una població d'uns 7.500.000 milions d'habitants aproximadament; aquesta superfície i demografia està repartida de forma molt desigual entre els diversos territoris que s'articulen al país a partir de les diferents realitats naturals, històriques i culturals.

En aquest sentit, les diferents regions que estan cridades a esdevenir vegueries en una nova i moderna reorganització territorial del país tal i com recull l'Estatut d'Autonomia i fruit d'una demanda històrica del catalanisme d'esquerres, mostren una situació de clar desequilibri entre elles tant pel que fa al pes demogràfic en relació a la seva superfície com en els serveis i infraestructures dels quals disposen o alberguen.

Així les coses, aquests són els actuals percentatges de cada regió en relació a la superfície del territori i del seu pes demogràfic en relació al total de Catalunya: Alt Pirineus i Aran (18% territori, 1% població), les Terres de l'Ebre (10% territori, 2,5 % població), Terres de Lleida (17,40% territori, 4,8% població), comarques centrals (14,7 % territori, 5,2 % població), Penedès (6% territori, 6,25 % població), Camp de Tarragona (8,4 territori, 6,88% població), comarques gironines (17,39 territori, 9,9 població) i l'àrea metropolitana de Barcelona (7,68% territori, 63'4% població).

Aquesta situació insostenible obliga molts catalans i catalanes a marxar de les seves respectives regions per manca d'oportunitats, la qual cosa perpetua la manca de desenvolupament de llurs territoris i accentua encara més la formació d'un país fortament desequilibrat; aquest fet, a la vegada, impossibilita l'aprofitament de forma ecològica i sostenible de tots els potencials naturals i productius del país, a part d'impedir la consecució d'una economia més ben planificada i repartida arreu de Catalunya.

Així les coses, i amb la intenció de definir un projecte polític totalment compromès amb el reequilibri territorial del país com una oportunitat per millorar la justícia social i el desenvolupament sostenible i equilibrat de Catalunya, la X Assemblea Nacional d'ICV decideix resoldre:

1. Establir com una de les prioritats programàtiques d'ICV la defensa d'una Catalunya amb igualtat d'oportunitats per a les diferents vegueries i comarques del país, apostant de forma contundent en favor del reequilibri territorial.
2. Treballar per a la creació d'un grup de treball en el si d'ICV anomenat "Reequilibri territorial" on s'estudiïn reformes d'altres països que hagin adoptat

polítiques reequilibradores, on es debatin i realitzin propostes en positiu per capgirar l'actual model territorial, aprofitant totes les potencialitats que té el país en el seu conjunt.

3. Donar suport a tots aquells moviments socials i de defensa del territori que a través de les problemàtiques que denuncien evidencien la lluita i defensa d'un model de país equilibrat i sostenible des del punt de vista territorial.

13. RESOLUCIÓ PER LA RENDA GARANTIDA CIUTADANA

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en el seu article 24.3, estableix que "les persones o famílies que es troben en situació de pobresa tenen dret a accedir a una renda garantida de ciutadania que els asseguri els mínims d'una vida digna, d'acord amb les condicions que legalment s'estableixen". D'acord amb l'article 37.3 de l'Estatut d'Autonomia, aquest dret de l'àmbit dels serveis socials cal que sigui regulat per mitjà d'una llei del Parlament de Catalunya.

La crisi amb tot els efectes associats, com l'increment de l'atur sense precedents, la creixent privació material i la pèrdua de la llar per a moltes persones i les retallades en inversió social pública, està incrementant el col·lectiu de persones i famílies que viuen per sota del llindar de la pobresa.

La proposta de la Renda Garantida de Ciutadania té com a finalitat donar resposta a les necessitats bàsiques d'una gran part de la ciutadania catalana que, amb independència de la seva situació social, veuen com la manca de feina o de llar els aboca a una situació d'exclusió econòmica que els condueix cap a la marginalitat.

Representants de sindicats, partits polítics i entitats sense ànim de lucre impulsen una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) que té per objecte regular la Renda Garantida de Ciutadania per donar compliment al mandat de l'article 24.3 de l'Estatut d'Autonomia i assegurar els mínims d'una vida digna a les persones o famílies que es troben en situació de pobresa.

ICV forma part des dels seus inicis de la Comissió Promotora de la ILP Renda Garantida Ciutadana, acompanyant aquesta participació amb la presentació d'una proposició de llei al Parlament de Catalunya així mocions municipals.

La proposta de Renda Garantida de Ciutadania té per objecte garantir que ningú estigui per sota del llindar de la pobresa i consisteix en:

1-Un dret universal de tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, no condicionat a disponibilitats pressupostàries ni a l'obligació de participar en accions d'inserció social i laboral.

2-Un dret subjectiu de caràcter individual però vinculat a la situació econòmica de la persona i, en el seu cas, del nucli familiar o de convivència.

3-El dret a percebre una prestació econòmica de, com a màxim, 664 euros mensuals per dotze pagues.

4-La prestació econòmica de la Renda Garantida de Ciutadania té caràcter suplementari; és el dret a percebre la quantitat necessària a fi que, sumada als ingressos econòmics que es tinguin per qualsevol concepte, es disposi d'uns ingressos econòmics iguals a 664 euros mensuals per dotze pagues.

5-Els requisits per accedir al dret a cobrar la prestació econòmica de la Renda Garantida de Ciutadania són:

a)-Tenir 18 o més anys, o ser menor emancipat.

b)-Estar vivint legalment a Catalunya.

c)-Tenir residència continuada a Catalunya durant un mínim de 12 mesos.

d)-No disposar d'ingressos econòmics superiors als mínims garantits equivalents a la quantia de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya (per a l' any 2012, 664 euros mensuals per dotze pagues), durant com a mínim els 4 mesos anteriors a la sol·licitud.

6-El projecte de Llei per la Renda Garantida de Ciutadania regula també les obligacions de les persones perceptores de la prestació econòmica; l'incompliment de les obligacions pot comportar la suspensió o la pèrdua del dret a percebre la Renda Garantida de Ciutadania.

7-El finançament de la Renda Garantida de Ciutadania és a càrrec dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya i serà gestionada per l'Administració de la Generalitat de Catalunya, les administracions locals i amb la participació de les entitats del tercer sector, degudament acreditades.

8-La no resposta de l'administració pública competent a la sol·licitud feta pel ciutadà o la ciutadana comportarà el reconeixement del dret a percebre la prestació econòmica. Aquesta proposta legislativa busca donar una resposta coherent a les necessitats materials d'una part de la població catalana que, tingui o no problemes socials afegits, es veu fortament afectada per la crisi i reclama la solidaritat de la nostra societat.

La Renda Garantida Ciutadana ha de ser complementària a altres polítiques socials, de salut, ocupació, habitatge i serveis socials, especialment, per tal de donar un suport social més eficaç en el context actual, d'acord amb l'Estratègia europea 2020.

Per tot plegat ICV es compromet a treballar dins i fora de les institucions per a la implementació d'una Renda Garantida Ciutadana com a principal instrument de lluita contra la pobresa.

14. RESOLUCIÓ EN SOLIDARITAT AMB ELS PRESOS POLÍTICS SAHRAUÍS

El 8 de novembre de 2010 el Campament de Gdeim Izik, als afores d'Al-Aaiun, organitzat per milers de persones sahrauís per protestar per les seves deplorables condicions de vida, va ser dissolt violentament per les forces d'ocupació marroquines causant víctimes i desapareguts.

Aquest campament de més de 20.000 persones pretenia denunciar la situació en què viuen els i les sahrauís al territori no autònom del Sàhara Occidental, últim territori d'Àfrica pendent de descolonització sota tutela del Consell de Seguretat de les Nacions Unides. Una situació de contínues violacions de drets humans, espoli dels seus recursos naturals, detencions arbitràries, desaparicions i tortures.

El que s'ha vingut a reconèixer com l'inici de la primavera àrab, va ser dissolt de forma violenta per part de la força ocupant marroquina. El règim del Marroc va procedir a detenir i a obtenir declaració sota tortura a 25 sahrauís per responsabilitzar-los de la mort d'agents marroquins d'aquest desmantellament violent a Gdeim Izik.

Posteriorment, i tot i no tenir jurisdicció sobre el territori no autònom del Sàhara Occidental, el règim marroquí va procedir a jutjar-los en un tribunal militar que, segons el parer de nombrosos observadors internacionals, no va comptar amb les degudes garanties per falta de proves. Les armes amb què suposadament van ser assassinats els agents no tenien empremtes dactilars dels acusats. A més, només es va practicar una prova forense i no es va realitzar cap test d'ADN.

Després de nou dies de judici i set hores de deliberació, el tribunal militar marroquí va condemnar nou activistes a cadena perpètua, quatre a 30 anys de presó, altres deu a penes d'entre 20 i 25 anys i els dos últims a dos anys de presó. Aquestes penes duríssimes suposen un nou atemptat contra el poble sahrauí, contra el seu dret d'autodeterminació i la seva existència, ja que es tracta d'un poble sotmès permanentment a violacions per part de la força ocupant marroquina.

Diferents institucions europees, parlaments nacionals i el propi Parlament Europeu han vingut denunciant sistemàticament aquestes violacions i han exigint que la Missió de les Nacions Unides desplegada a la zona (MINURSO, Missió de Nacions Unides per al referèndum al Sàhara Occidental), monitoritzi el respecte als drets humans del poble sahrauí. El darrer exemple, la sessió del Parlament Europeu del passat 7 de febrer, que va aprovar el mandat per a la XXII sessió del Consell de Drets Humans de Nacions Unides a celebrar a Ginebra del 25 de febrer al 22 de març on se sol·licita, a més d'una solució justa i duradora al conflicte mitjançant l'exercici d'un referèndum d'autodeterminació, la llibertat de tots els presos polítics sahrauís.

Per tot això, ICV:

Denuncia la contínua violació dels drets humans al Sàhara Occidental, inclosos la llibertat d'associació, la llibertat d'expressió i el dret de manifestació.

Exigeix l'alliberament de tots els presos polítics sahrauís, inclòs el grup de Gdeim Izik

Exigeix una solució justa i duradora del conflicte basada en el dret a l'autodeterminació del poble sahrauí, de conformitat amb les resolucions de les Nacions Unides.

15. GARANTIM L'EQUITAT EN L'ACCÉS ALS SERVEIS PÚBLICS MUNICIPALS

L'única resposta que des de les institucions econòmiques internacionals, que marquen les polítiques dels govern dels Estats davant de la situació econòmica actual, se centra en l'acompliment d'uns determinats objectius de dèficit públic. I com a conseqüència d'això les decisions del govern de l'Estat i de Catalunya s'han orientat a la retallada en els serveis públics i la consegüent posada en crisi de l'anomenat Estat del Benestar.

Una situació que únicament aconsegueix afegir patiment a les persones i agreujar i eixamplar la situació de trencament social.

Davant d'aquestes polítiques des dels governs municipals, com a administració més propera a la ciutadania, s'ha d'abordar el repte de fer front a les desigualtats i garantir la prestació de serveis amb equitat, amb l'objectiu de mantenir la cohesió social als nostres pobles i les nostres ciutats.

En aquesta línia de treball l'equitat en l'accés als serveis públics municipals es converteix en una prioritat i cal vetllar per l'accessibilitat física, social i econòmica a aquests serveis amb les mesures adients, revisant l'oferta, analitzant els serveis públics i aplicant progressivament sistemes de tarifació social.

No n'hi ha prou amb tenir equipaments, el que cal és que tothom hi pugui accedir. Aquest és el criteri bàsic de gestió dels equipaments municipals, ja siguin esportius, culturals, educatius o socials. Dit d'una altra manera, a més de ser sostenibles econòmicament, els equipaments públics de titularitat municipal han de ser gestionats tenint molt present la seva funció social. Aquesta és, justament, la seva raó de ser!

Per tot això, l'Assemblea Nacional d'Iniciativa per Catalunya Verds acorda:

Impulsar als ajuntaments en els que està representada noves polítiques de preus públics en els serveis no obligatoris (escoles bressol, escola de música, activitats esportives...), consistents en preus variables en funció del nivell de renda -tarifació social-. L'objectiu ha de ser d'afavorir l'equitat i que tothom pugui accedir als serveis públics, especialment les persones i famílies amb nivells salarials baixos i mitjans.

16. UNA EUROPA MÉS DEMOCRÀTICA PER LA JUSTÍCIA SOCIAL I AMBIENTAL

La nefasta gestió de la crisi econòmica a escala europea i les seves devastadores conseqüències socials han provocat també una crisi política i de legitimitat democràtica sense precedents a Europa en els darrers cinquanta anys. Cada cop són més les veus que qüestionen el futur de la Unió Europea. A ICV, tanmateix, considerem que el camí correcte es troba dintre de la UE. Això sí, cal canviar les regles del joc.

La sortida d'aquesta crisi passa per la construcció d'una Europa ecològica, progressista i democràtica. Cal acabar amb la política d'austeritat a la UE, avançar cap a la justícia ambiental i social. Això només és possible si la ciutadania europea recupera la seva sobirania davant els mercats. Per tant exigim una UE més democràtica, on el Parlament Europeu tingui el paper prominent que li correspon en l'equilibri de poder interinstitucional, com a representant de la sobirania popular europea.

La crisi ha estat utilitzada com a excusa per consolidar la UE de la tecnocràcia, per tal de blindar les polítiques d'austeritat i antisocials. Sense cap legitimitat democràtica, la Troika (CE, BCE i FMI) és coresponsable de les retallades socials, la privatització i la liberalització dels serveis bàsics i fonamentals. Les conseqüències han estat l'augment de l'atur, una major recessió econòmica i la misèria a centenars de milers de persones d'arreu del continent, sobretot del Sud. La ciutadania està perdent la confiança en aquest projecte europeu i la política dels euroescèptics i populistes avança a diversos indrets d'Europa.

El full de ruta de la Comissió Europea i la proposta de Herman Van Rompuy per a una autèntica unió econòmica i monetària expliciten la necessitat de canviar els tractats de la UE per tal de posar en marxa alguns instruments de governança econòmica que es necessiten amb urgència. Som conscients que davant les reivindicacions de l'esquerra europea de modificació dels tractats per acabar amb la perversa lògica de l'austeritat institucionalitzada -per exemple el Pacte Fiscal o els objectius del BCE-, també des de la dreta a Europa hi ha qui vol obrir una reforma dels tractats, però amb la intenció de fer-ho d'esquenes a la ciutadania, a nivell intergovernamental, per tal de retrocedir cap a la lògica dels estats-nació com i per continuar el flux de sobirania popular cap als mercats.

Més enllà de debats ideològics i de la necessitat de combatre l'hegemonia conservadora dominant a la UE, des d'ICV considerem que les polítiques progressistes només podran tenir èxit davant els interessos opacs dels poderosos si en regenerem les condicions democràtiques i fem que la veu de la majoria compti en decisions que ens afecten, i molt, quotidianament. En aquest context, ICV vol proposar un procés constituent a la UE; hem de portar aquest debat al carrer i trobar el suport de la gent per relançar Europa.

Només un debat obert, ampli i democràtic permetrà la creació d'una Europa alternativa, més participativa i construïda per i per a la gent. Les polítiques integrals necessàries per sortir de la crisi de manera sostenible social i ambientalment

requereixen la transferència de competències dels estats a la UE. Però a la vegada cal fer-ho amb el suficient control democràtic, hem d'acabar amb la UE dels buròcrates que dicten polítiques antisocials sense cap rendició de comptes efectiva davant la ciutadania.

Hem de portar a l'essència de les eleccions del 2014 al Parlament Europeu la necessitat de transformar i democratitzar Europa per aconseguir la justícia social i ambiental. En definitiva, posar fi a l'Europa del capital requereix una veritable democràcia on la ciutadania participi de ple en la presa de decisions que l'afecten directament. Si es vol fer de la UE una veritable unió política, és important que les reivindicacions en matèria d'aprofundiment democràtic i de mecanismes de participació directa patents cada cop més a diversos estats membres es facin extensives a l'àmbit europeu. El programes electorals són un contracte polític cap a la ciutadania i com a tal han de ser elaborats amb rigor i respectats pels propis partits polítics si volen conservar la legitimitat del seu exercici representatiu a les institucions, també a les europees.

Per això des d'ICV reclamem un nou procés constituent per a la UE, que comenci amb l'elecció directa d'una Assemblea Constituent (AC). Proposem una AC el 2016, que sigui electa dos anys després de les pròximes eleccions al Parlament Europeu, que tindrà el mandat d'elaborar un text simple i curt i estarà integrada per igual nombre de membres que el Parlament Europeu. Malgrat la previsible baixa participació electoral i l'auge dels partits euroescèptics, és la forma més directa de crear legitimitat democràtica i fer d'Europa un espai polític real, compartit, fugint de la lògica d'Estats nacions. A més, l'elecció directa dels seus membres és molt més simple, transparent i democràtica que les discussions potencials sobre la composició d'una Convenció Europea clàssica.

La diferència fonamental entre una Convenció Europea i una Assemblea Constituent és que l'AC genera un debat social des de l'inici del procés, enlloc d'un únic referèndum al final de tot sobre un text definitiu. La celebració d'unes eleccions específiques per escollir-ne la composició hauria de fomentar un debat obert previ centrat les diverses opcions polítiques enfront dels canvis de tractats necessaris. Això, juntament amb el fet que els redactors del nou text seran escollits directament per la ciutadania, permetrà assolir una major legitimitat en el resultat final de la redacció. I malgrat que aquests representants de la voluntat del poble siguin escollits encara a partir de circumscripcions nacionals, el procés pot significar un avenç en la creació d'un demos europeu, esdevenint així una eina útil de cara a combatre la desafecció vers la UE i l'euroescepticisme creixent arreu.

Fer una AC no requereix una modificació prèvia dels Tractats, sinó simplement un acord polític entre les institucions europees i els Estats membres perquè el text sortint d'aquesta Assemblea es presenti com a tal a un referèndum a escala europea. Els procediments de l'AC serien molt més simples i democràtics que els d'una convenció, on sovint les decisions queden bloquejades a causa de les diverses legitimitats dels seus i les seves membres i l'objectiu del consens; això acaba donant lloc a un text feble basat en el mínim comú denominador. Per contra, una AC tindrà vot i acabarà decidint per majoria -encara que sigui qualificada- portant la decisions més clares i ambicioses.

La legitimitat intrínseca del text de l'AC també faria més difícil de justificar-ne políticament una ulterior reescriptura a porta tancada a càrrec d'una Conferència Intergovernamental. Aquest procés implicarà els ciutadans des del principi, donant-los la possibilitat de ser partícips de manera més directa d'un canvi de rumb a Europa, i aquest empoderament farà menys acceptables els intents de governs nacional d'imposar finalment interessos particulars al text final.

Tanmateix, si finalment quedés bloquejat l'acord interinstitucional necessari per a dur a terme una Assemblea Constituent i tingués lloc una Convenció clàssica, caldria treballar per tal de garantir-ne una major transparència i participació efectiva de la societat civil, amb normes democràtiques clares i en un debat obert i plural, molt més enllà de les institucions europees i els parlaments nacionals.

La Convenció hauria de presentar regularment els resultats preliminars de les negociacions per al públic europeu, els parlaments nacionals haurien de celebrar debats monogràfics sobre el tema i Parlament Europeu hauria de poder tenir un període suficient per a la presentació d'esmenes al text, que haurien de ser considerades per la convenció. Finalment, la proposta final de text de la convenció hauria de ser sotmesa també a un referèndum paneuropeu, evitant les traves per part d'alguns estats en el marc de la Conferència Intergovernamental.

17. UN NOU MODEL ECONÒMIC SOSTENIBLE I ESTACIONARI

En els darrers dos anys el grup d'ICV sobre decreixement ha impulsat reflexions, debats i anàlisis que han servit per treballar una proposta d'un nou model econòmic sostenible i estacionari.

Les conclusions del treball són les següents:

Les tendències polítiques de fons en el darrer any, a saber, l'augment de la participació ciutadana per la repolitització de la societat, l'erosió dels partits grans i el creixement dels petits, l'augment d'influència del moviment dels descontents i indignats, tenen com a causa que el sistema econòmic no és capaç de donar resposta a les necessitats de la gent, per la incapacitat del capitalisme d'oferir una sortida a la crisi. El sistema és incapaç de prosperar sense incórrer en l'agreujament dels desequilibris econòmics o mediambientals existents. La resposta ha estat reforçar les polítiques d'austeritat i retallar drets bàsics de la ciutadania. Els resultats del model aplicat són:

- Fortíssima accentuació dels desequilibris de renda i riquesa entre l'1% que viu millor que mai i el 99% restant.
- Destrucció d'ocupació molt intensa. La taxa d'atur juvenil s'apropa al 60 %, tot i la reducció de la taxa d'activitat. Per a la gent aturada de més 50 anys les perspectives són de no tornar a treballar mai més. La combinació d'atur i d'envelliment demogràfic previstos fan, a més, que la sostenibilitat del sistema de pensions estigui en entredit.
- El volum de deute públic i privat no ha parat de créixer fins arribar a xifres insostenibles, amb interessos creixents i un servei del deute en creixement exponencial que només pot ser pagat en una economia en constant expansió, la qual cosa és impossible en un planeta finit, un oxímoron en si mateix, perquè no hi ha forma de tornar el deute.

El desequilibri ecològic del planeta és més gran que mai. Tots els paràmetres ambientals i de recursos naturals estan en el seu punt més baix. Els ésser humans constitueixen un subsistema biòtic dins del planeta Terra i no costa molt concloure que continuar defensant un model socioeconòmic sustentat en el principi del creixement exponencial, sense respectar l'equilibri de la naturalesa porta a l'autodestrucció col·lectiva.

El capitalisme ofereix dues cares en els darrers anys: el sistema productiu d'una banda i el financer de l'altra, el casino especulatiu, el del mal anomenats "mercats", amb un desequilibri creixent en favor del segon. Dintre del productiu, en comptes d'una diversificació, s'ha produït una concentració en el mercat de béns i serveis. Cada cop és menys mercat i cada cop més un conjunt d'oligopolis.

L'entrada d'Espanya en el sistema euro va facilitar l'endeutament privat fins els 300% del PIB i la crisi ha fet augmentar el públic fins el 90% del PIB. En total, un endeutament nacional de gairebé el 400% del PIB.

Té sentit mantenir un sistema econòmic en el que els pes del sistema financer i dels deutes creix molt per sobre de l'economia real, provocant una transferència contínua de rendes del treball i de riquesa als que més tenen i obligant alhora a una greu alteració de l'equilibri natural de la terra ? Nosaltres diem que no.

No ha arribat l'hora de parar màquines i pensar si podem viure millor sota un model econòmic diferent ? Nosaltres diem que sí.

Hem d'acceptar que el creixement s'ha fet per la via de consumir molts més recursos físics i energètics dels que el planeta és capaç de regenerar i que el que ara toca és esforçar-nos en aturar aquest creixement, per entrar a continuació en una lògica de model econòmic estacionari evitant els desequilibris.

A Catalunya, i també en el món occidental, hi ha suficient riquesa i es pot generar suficient renda, i per tant consum sostenible de recursos, com perquè tothom visqui d'una manera digna i pròspera. El que cal és repartir el que tenim i generar béns i serveis d'una forma justa i duradora.

Hem d'invertir les prioritats del model econòmic passant a un model on la prioritat sigui satisfer les necessitats bàsiques i una vida digna de tothom. El que sobri ha de servir per retribuir l'esforç dels més emprenedors i agosarats en fer millorar la condició col·lectiva, no l'interès particular.

El model econòmic que proposem estaria caracteritzat pel principis següents:

1. Un nou model econòmic estacionari, sense creixement en consum de béns físics o energètics, seguint els principis dels sistemes existents a la naturalesa.
2. Abandonar progressivament el principi del lucre com a motor prioritari de la producció econòmica tot substituint-lo pel principi de la cooperació econòmica. Incrementar el sentiment de col·lectivitat i del treball pel bé comú.
3. Dissenyar un sistema econòmic basat en el consum de béns relacionals i de proximitat. Això estalviarà una quantitat enorme de recursos, tot facilitant el creixement en termes de PIB i generant molts llocs de treball locals i en serveis lligats a l'Estat del Benestar, l'educació, la recerca i la innovació i l'economia sostenible. No renunciem a les inversions ni a l'endeutament per finançar-les, però hem de canviar el concepte d'invertir per gastar pel d'invertir per estalviar. Hem de potenciar l'economia social i solidària com agent catalitzador d'aquesta transformació. També hem de donar suport a la creació de sistemes monetaris complementaris a l'euro que tinguin com a objectiu reforçar les economies locals i ajudar a solucionar les mancances d'accés al finançament de les pimes, autònoms i famílies.

4. Un sistema financer en el que una banca privada ben regulada coexisteixi amb una potent banca pública, parapública i banca ètica, centrades en el finançament del teixit productiu local, la innovació i l'emprenedoria i no en les activitats especulatives o que dilapidin els recursos naturals.
5. Un sistema energètic basat en la reducció del consum, l'eficiència i les energies renovables
6. Un canvi radical en la política fiscal que s'ha de basar en:
  - Un combat decidit contra el frau fiscal. És escandalós el que està passant amb les grans empreses, SICAV, amnisties i paradisos fiscals.
  - Una forta taxació als moviments especulatius de capital, a les transaccions financeres i en general a totes les plusvàlues generades amb l'especulació.
  - Una igualació dels tipus fiscal per a les rendes del treball, del capital i transmissions patrimonials. No pot ser que la major part de nosaltres paguem el 25/35% d'impostos, entre IRPF i IVA, mentre les gran corporacions internacionals tributen un tipus mitjà del 5% dels seus beneficis.
  - Una tributació especial a les empreses en règim de monopoli públic (autopistes, concessionaris de servei, aigua, energia, etc..) perquè reverteixin els seus guanys extraordinaris.
  - Una tributació ambiental singular a les activitats que alteren l'equilibri natural. Implantació d'un impost sobre el carboni per promoure l'estalvi energètic i orientar el consum i producció cap a patrons més sostenibles.
  - Caldren acords internacionals per implantar mesures duaneres que evitin el dumping ambiental.

Aquesta fiscalitat ha de permetre convergir amb les societats socialment més avançades en termes de benestar i, particularment, garantint una educació pública i gratuïta, una sanitat pública universal, un suport a la dependència i un accés a l'habitatge dignes i un fort suport a la recerca i la innovació.

7. Aconseguir una millor distribució de la gran riquesa que ja tenim perquè ningú no passi privacions i pugui desenvolupar el seu projecte de vida
8. Combatre l'atur mitjançant la distribució del treball que hi ha; generar llocs de treball en els jaciments potencials existents: serveis lligats a l'Estat del Benestar, educació, recerca i innovació i l'economia sostenible.
9. Assegurar una renda bàsica universal per a tothom, a canvi de contraprestacions per a la comunitat que reforcin l'Estat del Benestar i la sostenibilitat. Aquesta renda ha de ser finançada amb una nova fiscalitat sobre les rendes i amb l'estalvi derivat d'eliminar les prestacions i subsidis existents per sota aquesta RBU. La nova fiscalitat combinada amb la RBU garanteix una fiscalitat més progressiva que l'actual que, a la pràctica, resulta que és regressiva per a les rendes més altes.

10. La combinació del repartiment del treball, la renda bàsica universal, una nova fiscalitat sobre la renda i el treball per a la comunitat, permetrà eliminar ràpidament l'atur i la pobresa. Assegurarem que tot i la reducció del temps de treball milloraran les retribucions i les rendes baixes, que es reduiran les desigualtats i que s'incrementaran els incentius a l'esforç individual i en favor del bé comú.

Creiem fermament en la importància decisiva del treball com a principal element integrador de les persones a la societat. Per això, el paper dels sindicats és essencial per garantir que aquest nou model es combina amb una defensa i millora dels drets dels treballadors i les treballadores, tant en les condicions de treball com en les seves retribucions totals netes que han de créixer per convergir en el repartiment de les rendes també amb els països més avançats.

La renda bàsica universal ha de ser l'evolució natural i eficient en termes econòmics de la proposta de renda mínima garantida, que defensem com un pas intermedi a curt termini per solucionar els problemes més greus derivats de la crisi.

També creiem que una major participació dels representants dels treballadors en les decisions empresarials serà un element clau per implementar de manera progressista aquest nou model.

Conscients de la necessitat d'afrontar un debat en profunditat sobre el model econòmic alternatiu per superar el sistema capitalista, amb temps suficient que no permet una resolució, acordem:

- En el període posterior a l'Assemblea Nacional abordar el debat tant a nivell intern com a nivell social i acadèmic de la necessitat de construir un model econòmic alternatiu, tenint present totes les sensibilitats i analitzant extensament les virtuts i els inconvenients de totes les propostes en el si d'ICV, amb l'objectiu d'arribar a una proposta de consens. Per això caldrà també aprofundir en la formació de tota la militància d'aquest temes a debatre.

18. CONTRA LA REFORMA LABORAL

“Porque es tocando fondo, aunque sea en la amargura y la degradación, donde uno llega a saber quién es, y donde entonces empieza a pisar firme”

José Luis Sampedro

Ha passat quasi un any des que el govern del Partit Popular va imposar una reforma laboral que ha estat un fracàs absolut i, per una immensa majoria, ha suposat un greu empitjorament de les condicions laborals i de vida.

Cap dels suposats objectius que perseguia la reforma s'han assolit, ni tan sols parcialment (tampoc els de la reforma de l'executiu socialista), i el balanç a dia d'avui és desastrós: intensa destrucció d'ocupació, un insuportable creixement de l'atur especialment entre els i les joves, augment del número d'acomiadaments, s'ha disparat la temporalitat en la nova contractació, i s'estén la precarietat laboral al conjunt de la classe treballadora. Avui són molts i moltes els i les treballadores pobres.

Tot i que les dades són aclaparadorament negatives, la ministra de Treball i el president del govern deien sentir-se "moderadament molt satisfets amb els resultats", fet que posa de relleu la insensibilitat d'aquest govern, que lluny de pretendre acabar amb el patiment de ja milions de persones, volen continuar amb el seu pla de reformes fallides per eliminar el nostre malmès Estat del Benestar.

Amb un model productiu basat en la construcció i els serveis i no en el coneixement, la innovació, i la indústria sostenible, la relació entre l'evolució del PIB i la destrucció d'ocupació resulta molt reveladora. Si bé la recaiguda en recessió el 2012 ha sigut molt responsable de la destrucció d'ocupació que patim, l'economia no cau sola. Les retallades i les polítiques d'austeritat que els diferents governs, començant per la Unió Europea, continuant per l'estatal, l'autonòmic, i fins a arribar a les administracions locals, han estat aplicant amb rigidesa durant els darrers anys ens estan passant factura i han estat determinants no tant sols en l'empobriment de la població sinó també amb la desfeta de l'economia. Les seves fórmules són un fracàs.

L'any 2009, abans de les reformes, per cada dècima de caiguda del PIB es van destruir 32.730 llocs de treball¹. L'any 2012 aquesta relació entre PIB i ocupació es dispara, ja que per cada dècima de caiguda de l'activitat productiva es perdien 60.714

---

¹ Dades de l'INE referents a tot l'Estat

ocupats/des. Els efectes pràcticament es dupliquen, veure en les reformes una possible causa no seria, per tant, agosarat.

A més, el deteriorament econòmic i laboral ha provocat un augment preocupant dels treballs a temps parcial que en la immensa majoria dels casos no són de voluntat expressa dels treballadors i les treballadores sinó una imposició de l'empresa. Aquest augment dels ocupats a temps parcial té com a conseqüència una major caiguda dels ocupats i ocupades a temps complet en el pla contractual i un descens del nivell adquisitiu a conseqüència de les dràstiques baixades de salari, fet que comporta més pobresa, més exclusió i més precarietat. Un bon exemple el trobem al sector de l'educació, on per cada lloc de treball se n'han generat fins a tres, amb terços i mitges jornades laborals, precaritzant la situació laboral de molts i moltes professionals del sector.

Aquesta reforma suposa un gir de 180° del dret al treball i el model constitucional de relacions laborals que intentava generar un equilibri entre les parts. És un atac directe al sindicalisme de classe en minar les seves eines. Busca eliminar la negociació col·lectiva donant més poder unilateral de decisió als empresaris amb mesures com l'eliminació de l'autorització administrativa del ERO o la limitació de la ultraactivitat.

La ultraactivitat, tot i ser una paraula prou desconeguda, determina salaris, horaris i funcions dels treballadors i les treballadores. És el mecanisme que permet que, quan finalitza la vigència d'un conveni, aquest es prorrogui i continuï vigent fins a l'aprovació del nou. Gràcies a una esmena introduïda per CiU, la darrera reforma limitava aquest mecanisme a un any, i per tant, si finalitzés el termini d'un conveni sense acord per un de nou, no se n'aplicaria cap. Desapareixerien permisos, horaris, taules salarials i tots els elements de millora recollits al conveni. La nova referència seria l'Estatut del treballador, que, en termes salarials, el Salari Mínim Interprofessional marcat per 2013 són 645,30€.

Tot i que gràcies a l'acció sindical a moltes empreses s'ha pogut revertir certs efectes negatius de la reforma, la petjada de la reforma laboral és profunda. Les sentències dels casos de MAETEL o el de *COBRA Instalaciones y Servicios* on les respectives empreses pretenien aprofitar la conjuntura i la nova legalitat per acomiadar personal i retallar condicions laborals i salarials són un bon exemple de com tombar la reforma laboral. Malauradament, són excepcions i la majoria de treballador i treballadores es troben amb un grau d'indefensió inacceptable a causa de les polítiques dels diferents governs.

I és que és una llei terriblement agressiva amb el treball estable, prova d'això és que un dels col·lectius més perjudicats és el de treballadors i les treballadores del sector públic.

A dia d'avui, la suma de les dues darreres reformes laborals ha ajudat a precaritzar encara més els treballs ja precaris, a provocar una baixada de salaris generalitzada i a substituir els treballadors en estable per treballadors i treballadores en temporal.

En definitiva, les dues darreres reformes laborals suposen el major atac que mai havíem patit a la cohesió social i a l'Estat del Benestar.

Per aquest motiu, des d'Iniciativa per Catalunya Verds agafem el ferm compromís per seguir treballant des de les institucions i des del carrer per la derogació de la reforma laboral.

Demaneu per tant a l'Executiu popular una pròrroga en la ultraactivitat dels convenis col·lectius, ja que de no ser així, en pocs mesos milers de treballadors i treballadores es veurien abocats i abocades a una brutal caiguda salarial i de drets

Aquests no són temps de resignació, són temps de lluita!

19. SOBRE ELS EMPRESARIS/ES DE L'ECONOMIA SOCIAL I SOLIDÀRIA

L'antic paradigma on l'empresa és concebuda bàsicament per a la maximització i acumulació de capital és obsolet. La inequitat en la distribució de la riquesa, la ineficàcia en la utilització dels recursos, la insostenibilitat econòmica i ecològica i el dolor social expressat entre d'altres formes com a corrupció i pobresa són els resultats d'unes pràctiques empresarials injustes basades en fonaments ideològics erronis i en la manca de democràcia interna. El capitalisme agressiu de l'excés i el consum irracional està arribant a la fi; un final què és, alhora, un trànsit cap a nous models econòmics i empresarials.

L'empresa ha de ser la plataforma justa, ètica, transparent, democràtica, saludable i sostenible mitjançant la qual la persona pugui créixer professionalment i personal. Les empreses privades han de ser un símbol constructiu de llibertat i d'esperança, i no de temor i captiveri. Les empreses privades del segle XXI han de ser el lloc on les persones puguin ser felices fent allò que realment volen fer, conciliant de manera equilibrada i saludable les hores de feina amb la resta d'hores de la seva vida.

ICV s'identifica en la nova corrent de l'economia del bé comú que aposta per un nou model empresarial que fomenti un teixit productiu horitzontal basat en el treball cooperatiu, la petita empresa familiar, el treball autònom, la banca ètica i la banca pública i l'economia social i solidària, com a eix del futur econòmic que volem.

Per tot això ICV des dels àmbits de la seva actuació, institucionals i socials, de l'organització en el seu conjunt i dels seus militants homes i dones, ha de prendre les iniciatives polítiques i socials necessàries per a l'impuls de :

- a. La constitució d'una banca pública que doni preferència en l'accés al crèdit a tipus d'interès preferent per a aquelles empreses que integrin els principis de responsabilitat social que hem esmentat.
- b. Polítiques de suport al teixit productiu de la petita i mitjana empresa, per compensar les asimetries competitives de les economies d'escala, especialment a tots aquells projectes orientats al bé col·lectiu, de caràcter social, amb un fort component ètic, basats en els principis ecosocialistes del mutualisme, la cooperació i l'aplicació dels principis democràtics en l'àmbit econòmic.
- c. Calen polítiques de fiscalitat justa per al sector empresarial, en les que es contemplin incentius fiscals per a les empreses que assumeixin el principi de responsabilitat social.
- d. Polítiques per a la creació d'un teixit productiu horitzontal i desincentivació de l'acumulació de capital.
- e. Foment del consum de proximitat i de l'estalvi energètic en la producció i en els intercanvis comercials.
- f. Polítiques per evitar el dúmping fiscal, mediambiental i laboral de les grans empreses deslocalitzades, aplicant les legislacions en aquestes matèries sobre els productes que es comercialitzin en el nostre territori i no sobre l'àrea geografia de producció.
- g. Polítiques per acabar amb la precarització del treball i els baixos salaris que son la font del consum low-cost i el desequilibri de la balança comercial del país.
- h. Propostes viables d'etiquetatge dels productes que es comercialitzin en la nostra societat amb indicadors visibles que permetin identificar el grau de compliment dels principis de responsabilitat social de les empreses que els distribueixen.

20. GENERACIÓ PRECÀRIA, GENERACIÓ ESTAFADA

A l'Estat espanyol el 57,6% de les persones menors de 25 anys es troben a l'atur, només a dos punts de Grècia que ostenta la taxa d'atur juvenil més alta de la UE-27. A Catalunya aquesta xifra se situa al 53,1% arribant també al seu màxim històric. La temporalitat entre les persones joves és del 49,6%; els subsidis i prestacions només cobreixen el 16,5% de les persones joves que estan a l'atur; la taxa d'emancipació no para de disminuir. Mentre les possibilitats de tenir una feina digna disminueixen, creix la dificultat en l'accés a l'educació superior a causa de l'increment de taxes tant de la Universitat com de la Formació Professional. Aquesta situació de precarietat absoluta i

incertesa es tradueix en un exili forçós de gent jove que busca a l'estranger unes oportunitats que aquí no s'ofereixen.

La reforma laboral aprovada per PP i CiU, que respon a les demandes de la Troika i la patronal, ha provocat la destrucció d'ocupació, l'augment de l'atur i la pèrdua de drets socials i laborals històrics. A més ha anat acompanyada d'altres mesures com els *minijobs* i la "Estrategia para el Emprendimiento y Empleo Joven" de la ministra Báñez, com a única alternativa a la creació d'ocupació jove.

Els *minijobs* imposats mitjançant el RD 4/2013 amb l'eufemístic nom de "suport a l'emprenedor" suposen un atac més als treballadors i les treballadores i afecten, especialment, les dones i la gent jove. Tot i que la legislació laboral actual ja permet una flexibilitat absoluta pel que fa al treball parcial, la dreta neoliberal europea i espanyola planteja una fórmula basada en feines de poques hores de treball a canvi d'una remuneració d'uns 400 euros creant una mà d'obra més precària i molt barata. Els *minijobs* no creen ocupació sinó que provoquen la substitució d'aquells contractes temporals o parcials actuals per uns contractes més precaris i no suposen un contracte de transició cap a un lloc de treball estable sinó que dificulten la possibilitat de sortir del cercle de treball precari (el 80% no en surten). També fan augmentar la dualitat del mercat de treball establint una forta diferència entre drets laborals de les treballadores i treballadors *minijob* i la resta (salari més baixos, pitjor cotitzacions, pitjors prestacions i difícil accés a les pensions de jubilació); alhora que accentuen la desigualtat i discriminació laboral de les dones (principals destinatàries d'aquests treballs en tant que exerceixen les tasques de cura i protecció que hauria d'oferir l'Estat).

L'autoemprenedoria, dins la "Estrategia para el Emprendimiento y Empleo Joven" és una altra mesura per perpetuar l'(auto)precarietat: es passa de la precarietat laboral a la precarietat autònoma. Aquesta mesura que incentiva l'autocreació d'ocupació per la incapacitat de l'Estat de crear-ne, no suposa res més que continuar amb la mateixa relació laboral: la força de treball és exercida per l'emprenedor, mentre els mitjans de producció continuen en les mateixes mans explotant la mà d'obra en funció d'objectius, tarifes o necessitats puntuals sense pagar una nòmina ni assegurant drets laborals.

Una "generació perduda", una generació que serà la primera que viurà pitjor que els seus pares, que fa que moltes i molts optin per escapar-se'n a través d'una emigració forçada a la recerca d'opcions laborals i vitals que responguin a la seva preparació i necessitat d'emancipació tot i que, sovint, aquestes expectatives tampoc són complertes. Cada cop són més les persones joves que s'aboquen a aquest exili forçós, un èxode silenciós i constant, causat per la desregularització absoluta del mercat laboral que es dota d'instruments per fer més vulnerable la classe treballadora i en

particular sectors més desprotegits, com la gent jove. L'exploració de la força de treball i l'opressió de la classe treballadora són elements definitoris del sistema capitalista que ara es veu agreujat per la nova i acarnissada onada neoliberal que desregularitza encara més el mercat de treball i està acabant amb els drets laborals i socials aconseguits per les mobilitzacions sindicals de la classe treballadora de l'últim segle. La mà d'obra poc qualificada va ser útil durant els anys de la bombolla immobiliària; ara pateix un abandonament absolut i en gran mesura està format per joves que van deixar d'estudiar perquè el cost d'oportunitat que els suposava estudiar o entrar al món de la construcció era molt gran. Tant aquestes persones, que sovint són qualificades com a *ni-ni*, com les ben formades tenen en un punt en comú: són joves. Joves que se'ls criminalitza quan no hi ha feina i se'ls responsabilitza de les seves pròpies mancances, un col·lectiu que històricament ha estat puntal d'un sistema injust però ric fa uns anys que ara es despulla i mostra com la gent jove, en tant que força de treball barata, ha estat, és i serà, víctima d'aquest.

Per a ICV tots aquest elements, més la inestabilitat contractual per les reformes laborals, la manca de treballs qualificats per la falta d'inversió pública en creació d'ocupació i en R+D+i, la desaparició de petites empreses per la manca de crèdit, la creixent substitució de contractes laborals dignes per d'altres de precaris, l'envelliment dels treballadors i les treballadores per la reforma de pensions... aniquilen el nostre present i futur alhora que reforcen el nostre convenciment en la necessitat de crear un model productiu alternatiu on les persones, la justícia social i la sostenibilitat, siguin el motor de l'acció política, econòmica i social.

Per tot això, Iniciativa per Catalunya Verds exigim als governs de la Generalitat, de l'Estat i de la UE:

4. Actualitzar, renovar i dotar de finançament un Pla de Xoc per l'Ocupació Juvenil.
5. Enfocar el fenomen de l'exili juvenil forçós com una problemàtica social i personal. Dur a terme un pla de mesures de retorn de la joventut exiliada.
6. Pujada immediata del Salari Mínim Interprofessional a 1.000 euros apropant-nos a la resta de països de la UE-27.
7. Recuperar des del govern català l'ajut de la Renda Bàsica d'Emancipació, així com crear un parc d'habitatge públic i expropiar o penalitzar aquells habitatges no utilitzats durant un període llarg de temps.
8. Garantir l'accés universal a l'educació superior i per tant rebutjar la imposició i increment de taxes.
9. Dotar de suficient finançament la *Youth Guarantee*, mesura que assegura que a qualsevol persona jove se li ofereix un lloc de treball o de formació després de 4 mesos a l'atur o sense estudiar.

10. Garantir la solidaritat intergeneracional i que el manteniment dels drets de socials actuals no vegin en detriment dels drets de les generacions futures sinó que siguin compartits.

21. PER UN NOU MODEL ENERGÈTIC I UNA CATALUNYA LLIURE DE FRACKING I DE L'EXPLOTACIÓ D'HIDROCARBURS NO CONVENCIONALS

En els darrers anys, l'explotació d'hidrocarburs no convencionals i l'ús de tècniques com la fracturació hidràulica (fracking) s'han començat a estendre a Europa, a l'Estat espanyol i a Catalunya. Aquests projectes d'explotació cerquen explotar el gas i els hidrocarburs que no es troben emmagatzemats en grans bosses en el subsòl, sinó que es caracteritzen per estar situats en roques de baixa permeabilitat i de baixa porositat. Per aquest motiu, la seva extracció és més complicada i es necessita una tècnica molt agressiva amb el medi ambient, que trinxa l'entorn, contamina els aqüífers i perjudica irreversiblement el desenvolupament social i econòmic del nostre territori.

La tècnica del fracking necessita de grans quantitats d'aigua, de multitud de pous per a l'extracció del gas i dels hidrocarburs i de nombroses perforacions a diferents nivells, pel que es pot considerar una tècnica dolosament agressiva amb els ecosistemes i el patrimoni ambiental.

Aquesta és una lluita global i local. França, Irlanda i el Canadà són alguns dels estats que han prohibit el fracking. Actualment als Països Catalans ja hi ha una quinzena de permisos sol·licitats o concedits per buscar hidrocarburs i extreure'l, en cas que se'n localitzin, mitjançant aquesta tècnica. Catalunya es veu en bona part afectada pels projectes Darwin i Leonardo, entre altres. La majoria estan demanats per filials de grans multinacionals. El PP i CiU són, amb diferència, els partits que més estan apostant per aquesta tècnica, com demostra la seva recent negativa a prohibir-la en la proposta del grup d'ICV-EUiA en una votació al Parlament de Catalunya i a l'avantprojecte de llei que està elaborant el ministeri de Medi Ambient.

Apostar pel fracking suposa perpetuar un model energètic que s'esgota i que només allargarà unes dècades més la nostra dependència del gas i el petroli i va en una direcció oposada als requeriments de la lluita contra el canvi climàtic, la contaminació ambiental, la salut humana i dels ecosistemes. En els darrers 150 anys el creixement econòmic de la nostra societat s'ha basat en l'accés a matèria prima que proporcionava energia barata i fàcil de transportar com el petroli, el gas o el carbó. Arrel de la crisi energètica dels anys 70 ja es va posar en evidència que aquest model no tenia un futur sostenible i es va allargar amb les nuclears. Actualment aquest marc productiu està en crisi i en qüestionament al anar escassejant cada cop més aquests recursos renovables i per l'impacte ambiental que generen. Cal cercar un nou model social i econòmic basat en les energies renovables i deixar enrere la insostenibilitat del model de creixement econòmic en què es basa el sistema capitalista. Per assolir això cal afrontar els següents reptes.

- Empoderar la societat cap aquestes energies netes i renovables (solar, eòlica, hidràulica a partir de petites centrals, geotèrmica, petites centrals de biomassa...). Això significa la creació de cooperatives d'instal·lació i gestió de les energies i empreses públiques que gestionin les xarxes i les operacions geopolítiques internacionals fins que Catalunya no sigui sobirana a partir d'energies renovables i una democràcia participativa que garanteixi el control democràtic de la gestió energètica.
- Millorar l'eficiència energètica en el seu consum: enllumenat, industrial, habitatges i especialment amb la promoció del transport privat al col·lectiu, en bicicleta o a peu.
- Prohibir el fracking per a l'extracció d'hidrocarburs a causa dels impactes ambientals i socials que genera, a part de representar un model extractivista exhaurit i amb molt poc rendiment energètic (taxa de retorn energètic de 2 a 4).

Per tot això cal dotar Catalunya de les següents eines:

- Un pla territorial d'accés a l'energia.
- Unes empreses energètiques públiques
- Una promoció de les energies renovables a través de les cooperatives i altres empreses sostenibles dins l'economia social i que alhora fomentin la solidaritat territorial.

22. NO AL DESMANTELLAMENT I PRIVATITZACIÓ DEL MÓN LOCAL!

Aquest passat 3 d'abril feia 34 anys de les primeres eleccions dels recuperats ajuntaments democràtics. El món local ha estat al llarg d'aquest anys el gran impulsor de la millora de les condicions de vida de la ciutadania de Catalunya. Malgrat disposar d'estructures, competències i finançament insuficients, els nostres ajuntaments han teixit una xarxa de serveis i desenvolupat un conjunt de projectes, que caracteritzats per la seva proximitat, han donat respostes a les necessitats de la ciutadania; i que abasten des de l'educació, la salut, el foment de la participació, les igualtats de gènere, la convivència, la cultura, la formació i orientació ocupacional de les persones aturades i la política de dinamització econòmica fins a la protecció del medi ambient i el desenvolupament econòmic.

Des d'ICV creiem que la democràcia es construeix principalment des de la proximitat dels ajuntaments, la participació de la ciutadania, la col·laboració de les entitats i el compromís dels electes locals en compartir les bondats i les misèries del dia a dia amb tota la gent. Qüestionar aquest model de democràcia local és qüestionar la mateixa arrel de la democràcia.

Ens oposem a la reforma local que persegueix el govern del PP perquè és recentralitzadora, antidemocràtica i sacrifica el municipalisme amb criteris contraris a l'eficiència en la gestió pública. Darrera de l'excusa d'aplicar els principis d'estabilitat pressupostària, de sostenibilitat financera i eficiència de l'administració local, el govern del PP està atacant la cohesió social i els serveis públics bàsics, al·legant duplicitats i competències impròpies. Quan a la Unió Europea s'imposa el principi de subsidiarietat, la proximitat a la ciutadania en la prestació de serveis, com a criteri bàsic en l'organització dels serveis públics, el govern de l'Estat va en direcció contrària.

Tampoc no es respecten els principis constitucionals i de l'Estatut de Catalunya que atorguen la capacitat autorganitzativa i el principi de subsidiarietat.

Estem davant d'una proposta que generarà desequilibris territorials i socials importants i comportarà greus discriminacions entre administracions però també entre la ciutadania, amb l'existència de ciutadania de primera i ciutadania de segona atenent al lloc de residència.

Des d'ICV també veiem amb preocupació l'avantprojecte de llei de governs locals de Catalunya que ha presentat el govern de CiU i que basa els seus principis i regula la tutela sota els mateixos principis que l'avantprojecte del govern de l'estat espanyol. Tenint en compte la diversitat de cada territori i les peculiaritats de cada població la fixació d'uns costos estàndard per als serveis que presten les administracions locals amb l'objectiu d'avaluar la seva eficiència i el principi de l'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, comportarà, sense dubte, manca de rigor i situacions de tractament desigual, i fins i tot injust, en molts ajuntaments.

En definitiva, un conjunt de mesures que a qui afectarà veritablement serà el conjunt de la ciutadania, els seus drets i les garanties de qualitat dels seus serveis. Allunyarà

el poder dels municipis i allunyarà la ciutadania de la gestió i control d'allò públic, quan el que cal és més participació, més transparència, més proximitat, més democràcia.

Alhora, volem denunciar que es vulgui carregar sobre les espatlles dels municipis el dèficit. Volem recordar que el món local en el conjunt del deute només n'és partícip en el 3% de la seva totalitat i de forma majoritària de les grans ciutats (Madrid el 22,5% del total i el 40% el conjunt de 10 ciutats), el petits municipis majoritàriament no presenten dèficit.

En darrer terme, considerem indignant que després de més 30 anys d'ajuntaments democràtics, quan s'esperava un nou marc competencial i un finançament adequat per desplegar i garantir els serveis local, ara es vulgui fer marxa enrere en la intenció d'eliminar el municipalisme.

Per tot això manifestem:

8. Ens reafirmem en la defensa del municipalisme i en la necessitat d'una reforma de l'administració local que també afronti la necessària reforma del seu finançament i per sobre de tot garanteixi la pluralitat, els drets i els serveis, des de la complexitat d'avui dia, amb lleialtat, cooperació i racionalitat.
9. Rebutgem totalment i en demanem la retirada immediata de l'avantprojecte de llei per a la racionalització i sostenibilitat de l'administració local presentada pel ministre d'Hisenda i Administracions Públiques del Govern Espanyol pel que suposa de vulneració de l'autonomia local, de les competències que l'Estatut de Catalunya atorga a la Generalitat i al Parlament, i d'intent de recentralització del model d'administració local català; alhora que per la clara voluntat de desmantellament dels municipis de menys de 5.000 habitants.
10. Instem el govern de la Generalitat a defensar les competències que li atorga l'Estatut de Catalunya en matèria de règim local i que desenvolupi amb el màxim nivell de participació i consens la nova Llei de governs locals de Catalunya, com el marc competencial sòlid i estable que ha de posar les bases d'una administració local pròpia, eficient, eficaç, reconeixent les singularitats dels municipis catalans i que garanteixi la prestació de serveis de qualitat seguint els principis de subsidiarietat i de proximitat, i no de tutelatge i sota el principi d'eficiència, sostenibilitat i estabilitat pressupostària.
11. Reclamem que qualsevol reforma del règim local vagi obligatòriament acompanyada de la conseqüent reforma de la llei de finançament local i instem, per tant, els governs al seu impuls.
12. Reclamem als governs de l'Estat espanyol i de la Generalitat de Catalunya que compleixin de forma immediata amb el pagament de tots els deutes pendents contrets amb els ajuntaments.
13. Instem el govern de l'Estat espanyol a que convoqui una mesa de diàleg per obrir un procés de negociació amb els agents socials i polítics per a reorientar la reforma de la llei bases de règim local, perquè aquesta signifiqui i impulsi una política de serveis que estiguin a prop de la ciutadania i a la vegada que no signifiqui el desmantellament de les administracions locals, amb la conseqüent pèrdua de llocs de treball.

23. PEL TANCAMENT PROGRESSIU DE LES CENTRALS NUCLEARS DE CATALUNYA ASCÓ I VANDELLÒS

Amb tres reactors nuclears, Catalunya és el territori més nuclearitzat de l'Estat Espanyol i un dels més nuclearitzats d'Europa. El Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre allotgen en el seu territori tot el parc nuclear de Catalunya i produeixen la major part de l'energia elèctrica que es consumeix a Catalunya .

El fet que aquesta situació passi relativament desapercibuda per a la majoria de la societat és el resultat de diversos factors, entre els quals: 1 Existeix un silenci o una minimització dels riscos sobre els successos negatius relacionats amb l'energia nuclear en gairebé tots els mitjans informatius. 2. Hi ha un consens d'una part de la comunitat científica sobre la importància de mantenir aquest tema fora del debat polític i limitar-lo a un debat tecnològic 3. Les tres centrals nuclears s'ubiquen en un territori menys poblat i perifèric. Aquest estat de la qüestió no és casualitat, és el fruit també d'una voluntat decidida i ferma dels lobbis elèctrics, de CIU i el PP majoritàriament i en alguna mesura el PSOE. La greu conseqüència és que, malgrat l'ampli consens social d'oposició a l'energia nuclear que existeix a Catalunya –atès que és percebuda com una amenaça i un perill–, aquest debat no tingui la centralitat que requereix i estigui absent de l'agenda política, tot i que l'energia és una estructura d'estat.

Les Centrals Nuclears catalanes Ascó I i II i Vandellòs II gestionades per ANAV concentren més de la meitat dels incidents i accidents notificats al CSN i han estat objecte de diferents sancions i recomanacions que qüestionen la política de seguretat

de l'operadora i la mateixa actuació del CSN, un organisme que reprovem per la manca de controls democràtics, de transparència i per la seva connivència amb la mateixa indústria nuclear que ha de regular i vigilar.

L'energia nuclear és incompatible amb un model energètic sostenible, ja que no compleix cap de les seves premisses: no és econòmicament eficient, ni socialment justa, ni mediambientalment acceptable. La producció d'electricitat mitjançant l'energia nuclear suposa una tecnologia intrínsecament perillosa i genera elements radioactius en tot el seu cicle, contribuint a incrementar els nivells de radioactivitat i radiotoxicitat a la biosfera.

L'energia nuclear és l'energia del capitalisme que privatitza els beneficis i socialitza les pèrdues a la ciutadania i sobretot a les generacions futures, és antidemocràtica i jeràrquica. Per això la substitució de l'energia nuclear per energies renovables és d'una gran radicalitat i transcendència democràtica.

És per això que ICV acorda:

1. Que el poble de Catalunya té dret a decidir el seu model energètic.
2. Reclamar al govern de l'Estat que aprovi un pla progressiu, però urgent, de tancament de les centrals nuclears, i que impulsi les mesures necessàries per fer un nou model energètic ecològicament sostenible. Caldrà impulsar l'establiment de plans de desenvolupament socioeconòmic per a les comarques més afectades per les centrals nuclears.
3. Exigir al govern de la Generalitat que exerceixi les competències en matèria de seguretat nuclear que marca l'actual Estatut, mitjançant la negociació i l'establiment dels convenis pertinents amb el govern de l'Estat.

24. PER UNA SALUT PÚBLICA, UNIVERSAL I DE QUALITAT.

Iniciativa per Catalunya Verds, en el marc de la seva 10a Assembla Nacional, volem remarcar que s'està aprofitant una crisi causada pel sistema financer per fer l'atac a l'Estat del Benestar més important en els més de trenta anys de democràcia i s'està posant en clar risc de desmantellament d'un dels pilars d'aquesta, el sistema sanitari i les polítiques per la salut. En aquest context d'alts nivells d'atur i de precarietat volem denunciar enèrgicament les conseqüències d'aquestes polítiques sobre els sectors econòmicament i socialment més fràgils i, especialment, les fortes desigualtats que es generen en aquests i en el dret bàsic i fonamental de la salut.

- Defensem inequívocament el sistema nacional de salut públic, universal, eficient i de qualitat.

- Exigim que s'aturin les retallades i que el sistema nacional de salut es financi per fiscalitat progressiva i suficientment com per garantir la universalitat, la qualitat, reduir les llistes d'espera i fer polítiques de salut pública i d'equitat.

- Malgrat la crisi s'ha fet molt poc per millorar realment l'eficiència del sistema sanitari (potenciació de la primària, de la prevenció i promoció de la salut pública, reduir duplicitats administratives i directives, centralitzar compres, etc.) i per minimitzar la influència en les polítiques sanitàries del sector farmacèutic i tecnològic. Destacant-ne la voluntat d'una formació dels i les professionals independent dels interessos de la indústria i basada en l'evidència científica.

- Volem que les polítiques sanitàries i la gestió es basin en l'absoluta transparència, en el rendiment de comptes i en la participació dels i les professionals i usuaris/es en cada una de les entitats que proporcionen servei públic de salut.

- Com sempre hem remarcat, s'ha de seguir garantint les polítiques públiques de salut sexual i reproductiva garantint el dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos i mantenint el caràcter públic de la interrupció voluntària de l'embaràs.

- Rebutgem l'ús de recursos finançats públicament per destinar-los a la sanitat privada, l'externalització i el concert de serveis i els riscs de privatització d'entitats públiques, les retallades salarials i la degradació que s'està duent a terme de les condicions de treball dels i les professionals. Professionals a qui volem reconèixer públicament el

seu sobreesforç per reduir l'impacte d'aquest desmantellament en la qualitat assistencial i en la vida de les persones.

25. A CATALUNYA, MÉS I MILLOR TRANSPORT PÚBLIC!

Durant els vuit anys de governs d'esquerres a la Generalitat es van posar les bases perquè Catalunya fes un salt endavant en la implantació d'uns sistemes potents de transport públic, tant viari com, especialment, ferroviari, amb l'aprovació d'eines com el pacte nacional per les infraestructures, el pla de transport de viatges per carretera o els plans territorials que cobrien tot el territori de Catalunya.

Es va definir un full de ruta que passava, en primer lloc, per optimitzar la xarxa d'infraestructures ja existents, evitar construir noves autopistes que dupliquessin autopistes, donar prioritat al transport ferroviari i tramviari, avançar en elements com la intermodalitat i la racionalització del transport públic urbà en totes les grans conurbacions de Catalunya, fer possible i còmode l'accés en transport públic a tots els nuclis urbans d'una certa importància, el que s'havia de completar amb la integració tarifària de tots els sistemes de transport pública urbà de Catalunya.

El traspàs de Rodalies a Catalunya constituïa en aquest sentit una fita històrica i facilitava la reordenació global dels serveis de transport col·lectiu arreu del país.

Malgrat tot això, ens trobem que ni l'actual govern de CIU ni -en la part que li pertoca- el Ministeri de Foment s'han posat a fer els deures en les línies apuntades, sinó que més aviat fan el contrari, s'han congelat les inversions compromeses per millor la qualitat dels sistemes de rodalies, s'estan suprimint o reduint serveis en zones de baixa densitat de població o de transport nocturn.

La crisi econòmica no pot ser excusa per degradar els sistemes de transport públic, sinó al contrari: un dels instruments fonamentals per generar ocupació, distribuir la riquesa, reequilibrar el territori i reduir els impactes ambientals negatius del transport privat, és incrementar el transport públic urbà i interurbà, a més d'estendre la mobilitat en bicicleta i de vianants.

És per això que des d'ICV reclamem:

La immediata aprovació d'una Llei de finançament del transport públic, a partir de la proposició que el grup parlamentari d'ICV-EUIA presentarà al Parlament de Catalunya, juntament amb un pla integral de mobilitat sostenible per a tot Catalunya que integri la revisió i actualització dels diferents plans territorials, de transports i d'infraestructures.

L'ampliació i millor dels sistemes de rodalies tant de la Regió Metropolitana de Barcelona com de les conurbacions de Girona, Tarragona, Lleida i Manresa, i l'extensió i millora de la qualitat dels serveis ferroviaris regionals, de les estacions intermodals i en especial de l'accés als aeroports amb metro i tren.

Impulsar l'extensió d'una xarxa d'autobusos interurbans exprés ràpids, freqüents i eficaços que comptin amb carrils segregats.

Actualitzar i implementar els plans d'accessibilitat amb transport públic als polígons industrials.

Actualitzar i implementar el pla de la bicicleta, per fer possible la mobilitat amb bicicleta no sols en els nuclis urbans i interurbans.

Cal impulsar la tarifació social en el transport públic per garantir l'accés dels col·lectius en d'exclusió social.

La definitiva desprogramació del denominat "Quart Cinturó" o B-40 a la regió metropolitana de Barcelona, exigint que el govern de l' Estat inverteixi els recursos previstos per aquesta inversió en la millora de les previsions de millora ferroviària i d'implantació tramviària així com les millores viàries necessàries per millor l'accessibilitat entre els polígons d'activitat econòmica i els nuclis urbans a la segona corona metropolitana de Barcelona.

26. PER LA VEGUERIA I LA REACTIVACIÓ ECONÒMICA DE LES TERRES DE L'EBRE

La divisió del país en regions o vegueries és una vella reivindicació de l'esquerra catalanista per estructurar el país d'acord amb la voluntat dels diferents territoris, la qual només ha estat una realitat durant un breu període en el transcurs de la Generalitat republicana l'any 1938, d'ençà l'existència de les demarcacions provincials imposades pels governs liberals espanyols a principis del segle XIX.

Tanmateix, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006, impulsat pel govern d'esquerres i catalanista, establia que la divisió territorial del país s'havia de tornar a basar en vegueries amb la finalitat de reconèixer la pluralitat de les diverses regions catalanes i expressar, al mateix temps, la capacitat i voluntat d'autogovern del nostre país en matèria d'organització territorial superant així l'esquema provincial.

Aquesta voluntat, però, es va veure novament truncada amb la sentència del Tribunal Constitucional de 2010 per la qual s'obliga a fer coincidir els límits de les noves vegueries amb els actuals límits provincials, la qual cosa dificulta la creació de les regions de la Catalunya Central, Pirineus i Val d'Aran o Penedès si no es modifiquen les lleis orgàniques pertinents.

Tanmateix, la creació de la vegueria de les Terres de l'Ebre, llargament reivindicada, no obliga a modificar cap límit actual ja que les quatre comarques de l'Ebre formen part de la mateixa província de Tarragona. Només amb una petita modificació del districte judicial de Falset, que encara aglutina una part dels pobles la Ribera d'Ebre, i fent possible la seva inclusió al de Gandesa, la vegueria de l'Ebre podria ser una realitat de manera immediata.

Atès que les Terres de l'Ebre són una regió amb un dèficit evident d'infraestructures i de polítiques públiques de reequilibri territorial i les comarques de l'Ebre, que han viscut molts tancaments o ERO's en les empreses més grans del territori (Lear a Roquetes, Cemex a Alcanar, Antaix a La Sénia, Ercros a Flix, Indo a Tortosa, entre d'altres) lligat al fort pes de la construcció i del sector públic, greument aturat en el primer cas i desmantellat en el segon, ha provocat una situació insostenible amb una taxa de persones al llindar de pobresa del 36,8% (IDESCAT, 2011) gairebé 8 punts per sobre de la mitjana catalana, i d'altra banda, una destrucció de llocs de treball o baixa d'afiliats a la SS a partir del 2010 del -6% la qual duplica la mitja catalana del -3%).

Atès que hi ha moltes oportunitats de desenvolupament en aquesta regió, com són la demanda creixent de productes agraris de qualitat, sòl disponible industrial, la situació estratègica i logística a l'estar situades a cavall de tres comunitats econòmicament dinàmiques, la demanda també creixent d'un turisme de qualitat amb recursos culturals, patrimonials, naturals i gastronòmics o la indústria i serveis lligats a l'economia verda, entre d'altres exemples.

És per tot això, que l'Assemblea Nacional d'ICV, acorda:

1. Impulsar la defensa de la creació immediata de la vegueria de les Terres de l'Ebre.
2. Instar el govern de la Generalitat a dur a terme totes les negociacions necessàries amb el govern de l'Estat per a la realització de la breu modificació de la planta judicial abans esmentada.
3. Marcar un calendari per a la creació immediata de la vegueria de les Terres de l'Ebre, dividint els recursos de l'actual Diputació de Tarragona de manera proporcional, aprofitant, que aquesta ja té una subseu a les comarques de l'Ebre.
4. Exigir al govern de la Generalitat les partides pressupostàries i recursos pertinents per poder aplicar mesures de xoc a les zones més deprimides i afectades econòmicament del país, com és el cas de les Terres de l'Ebre.
5. Exigir al govern de la Generalitat que davant de possibles ofertes d'implantació d'empreses o indústries a Catalunya es doni prioritat a zones deprimides econòmicament com les Terres de l'Ebre i es posin a l'abast tots els recursos existents possibles.

Annex: Incorporacions fetes en plenari

1. Resolució 7: Incorporar suport ICV a la vaga general del 9 de maig.
2. Resolució 8: Incorporar les reflexions al voltant de la reserva de sòl públic per habitatge públic de lloguer eliminades per la Llei Òmnibus de CiU.
3. Resolució 9: Incorporar una referència a la República com a referència de model d'Estat i una referència a la no ingerència de la Església en la Llei de l'avortament i dels dret LGTB.
4. Resolució 12: Incorporar que el grup de treball de reequilibri territorial haurà d'incorporar totes les vegueries.
5. Resolució 13: On diu "persones que viuen legalment a Catalunya", substituir per "persones empadronades a Catalunya".
6. Resolució 25: Afegir la línia Vic- Ripoll.